

LOVE IS

กับดักรัก กลหัวใจ
By Chal_Hong

บทนำ เบื้องหลังหน้ากาก

“ແຍ້! แล้ว รถเสีย ไซ้! มันจะมาเสียอะไรกันวันนี้ละเนี่ย! ฉันสายแล้วนะ!”
‘เปโซ’ กรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บใจ เมื่อรถของเธอตันมาเมื่อมีปัญหา สตาร์ทเท่าไรก็ไม่ติด วันนี้เธอต้องรีบออกจากที่นี่เพื่อไปให้ทันสอบตอนเก้าโมงเช้าด้วย ถ้าจะกลับลงไปให้ยามใต้คอนโดเรียกแท็กซี่ให้ก็คิดว่าคงไม่ทันการแล้ว ในระหว่างที่เธอกำลังกลุ่มใจแทบบ้า ก็มีคนเดินเข้ามาในลานจอดรถพอดี

ร่างสูงเจ้าของผิวขาวซีดและเครื่องหน้าชุดเบาะตั้งแต่ดวงตาสีเทาเข้ม จมูกโด่งได้รูปและริมฝีปากบางเฉียบสีเรื่อניתๆ รับกันอย่างดีเหมาะกับเรือนผมสีควีนบุรี่ปะปนกับไฮไลท์สีน้ำเงินชวนให้รู้สึกว้าวสิ่งเหล่านี้เกิดมาเพื่ออึดฝ้าย ในจังหวะที่เปโซกำลังมองตามเขาอย่างไม่อาจละสายตา นั่นไม่ใช่เพราะเขาหล่อบาดใจเพียงเท่านั้น แต่เพราะเธอรู้สึกเหมือนว่าเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อน ซึ่งเมื่อเขาหันมาสบตาเธอ หญิงสาวก็นึกออกพอดี

“แต๊งค์!” เสียงหวานอุทานออกไปอย่างลึมตัว จะยกมือปิดปากก็ไม่ทันซะแล้ว คิ้วเข้มพาดเฉียงของแต๊งค์เลิกขึ้นนิดๆ รถของเขาจอดถัดจากรถของเปโซไปนิดเดียวเท่านั้น ทำให้เขาสามารถพูดคุยกับเธอได้โดยไม่ต้องเดินมาถึงจุดที่เธอยืนอยู่

“เธอรู้จักฉันด้วยหรือ?”

“เออ...ก็นายเป็นเพื่อนในคณะเดียวกับฉันนี่นา” เปโซยิ้มแห้ง เธอเป็นแค่สาวหมวยธรรมดา ผิดกับแต๊งค์ที่เป็นถึงอดีตเดียนมหาวิทยาลัย เขาไม่รู้จักเธอนะไม่แปลกเลย แต่ถ้าเธอไม่รู้จักเขานี่สิแปลก!

“อืม...วันนี้สอบนี่ ยังไม่ไปอีกหรือ” เสียงไร้อารมณ์ถาม เปโซเลยได้แต่ทำหน้าแหง

“รถเป็นอะไรไม่รู้อะ งอแงใส่ฉันเฉยเลย เมื่อก่อนยังดีๆ อยู่แท้ๆ”

“เธอบอกว่าเราเรียนคณะเดียวกันใช่ไหม” “งั้นไปพร้อมฉันก็ได้” แต้งค์พูดด้วยสีหน้าที่ไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ จากนั้นก็ขึ้นรถไปซะเฉยๆ เปโซยืนอึ้งอยู่พักหนึ่งเพราะเธอนึกว่าตัวเองหูผาด แต่แต้งค์ก็ลดกระจกพูดกับเธอ “ขาดสอบไปนอนลด F สถานเดียวกันนะ”

“จ้าๆ ไปแล้ว อย่าชู้สิ รอฉันหิบบะเป้าแป็บหนึ่ง!”

เปโซหันไปคิดว่ากระเป๋านะในรถของตัวเองแล้วจัดการถือกรร ด เธอรีบมาขึ้นรถของแต้งค์ ในใจไม่นึกไม่ฝันเลยว่าแต้งค์จะมีน้ำใจกับเธอถึงขนาดนี้ เห็นที่เธอต้องรีบไปเฝ้าทำให้เพื่อนสนิทฟังว่าไอ้ชาวสี่ล้อที่แต้งค์แบดบอยนะ มันไม่จริงเลยสักนิดเดียว!

ระหว่างทางไม่มีเสียงพูดคุยเพราะเปโซไม่ได้สนิทกับแต้งค์มากนัก และเขาเองก็ไม่ใช่นคนที่จะพูดในสิ่งที่ไม่จำเป็น แต้งค์เป็นคนนิ่งๆ และเรียบเฉย น้อยคนนักที่จะเข้าถึงความคิดของเขา และภายใต้ใบหน้าที่ไร้อารมณ์นั้นก็ไม่อาจคาดเดาได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

กว่าจะมาถึงมหาวิทยาลัย เปโซก็แทบจะเป็นลมไปด้วยความอึดอัด ก็แต้งค์เล่นนิ่งอย่างกับศพตายซาก จนเธอเองก็ไม่กล้าชวนคุย กลัวเขารำคาญแล้วจะไล่ลงจากรถเอา พอรถมาจอดที่ลานจอดรถได้คณะ เธอก็รีบขอบคุณเขาทันที

“ขอบคุณมากนะที่ให้ติดรถมาด้วย”

“ไม่เป็นไร”

พอทั้งสองก้าวลงมาจากตัวรถ แต้งค์ก็ถือกรร ดด้วยท่าที่ไม่ยี่หระต่อคำขอบคุณของเปโซ จากนั้นเขาก็เดินนิ่งไปอีกทางทันที เปโซได้แต่มองตามแผ่นหลังกว้างๆ ไปอย่างปลื้มๆ จากนั้นเธอก็รีบวิ่งไปขึ้นลิฟต์บ้าง เพราะกลัวจะเข้าห้องสอบไม่ทัน!

ขณะเดียวกันร่างสูงของแต้งค์ก็ก้าวเข้าไปในลิฟต์อีกตัวที่ไม่ค่อยมีคนใช้เท่าไรหรอก เขากำลังจะไปคนละตึกกับผู้หญิงคนเมื่อกี้

ทันทีที่ประตูลิฟต์ปิด ริมฝีปากได้รูปก็เหยียดรอยยิ้มที่ดูยังไงก็ไม่ต่างจากยิ้มแสบๆ ออกมา รวากับเขาได้ถอดหน้ากากที่สวมอยู่ออกไป

เปโซไม่ได้คิดผิดหรอก แต้งค์ไม่ใช่คนมีน้ำใจ ตรงกันข้ามเขานะแบดบอยและเลือดเย็นเหมือนพอมดแบบที่คนอื่นลือๆ กันมานั่นแหละ เขาไม่ทำอะไรให้เสียเวลาฟรีๆ เด็ดขาด ทุกอย่างที่เขาทำก็เพื่อที่ได้รับผลของการกระทำตอบแทนกลับมาทั้งนั้น เขารู้จักเปโซ...

รู้ว่าเธอเป็นเพื่อนสนิทของผู้หญิงที่เป็น 'เป้าหมาย' ของเขา รถของเธอเสียก็เพราะเขาทำให้มันเสีย ไม่มีอะไรที่คนอย่างเขาสรางให้มันเกิดไม่ได้ คนอย่างแต๊งคังจะทำอะไรย่อมไม่ให้เกิดเครดิต 'พอมดจอมจัดฉาก' อยู่แล้ว เขามันพลิกเกมบนกระดานเก่งยิ่งกว่าอะไรดี

ติง!

ประตูลิฟต์ถูกเปิดออกที่ชั้นเก้า แต๊งคังวางมือสองข้างลงไปในกระเป๋าทางเกง เพราะอากาศในอาคารค่อนข้างเย็น เสียงเรียบไร้อารมณ์ดังขึ้นเบาๆ

“Game start”

LOVE IS

กับดักรัก กลหัวใจ

By Chai_Hong

CHAPTER 1

รายชื่อที่ถูกขีดฆ่า

ฝนเทกระหน้าลงมาอย่างหนักจนสาดเข้ามาในตัวอาคาร ฉันกับเพื่อนสนิทยืนติดฝนกันอยู่และไม่สามารถออกไปจากที่นี่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ดูเหมือนจะไม่ได้เป็นการติดฝนที่น่าเบื่อสักเท่าไร เพราะ ‘เปโซ’ เพื่อนสนิทหน้าหมอยของฉันมีเรื่องเล่ามากมายเหลือเกิน

“แตงค์นี่แหละขอให้เธอติดตามมาที่มหาวิทยาลัยด้วยกันเมื่อเช้า?”

นี่เป็นเรื่องสงสัยที่ฉันไม่อยากจะเชื่อ ผู้ชายพรรคนั้นจะมีน้ำใจขนาดนั้นเสีย? ไม่หรอก ฉันรู้จักเขามาหลายปีแล้วนะ คนเลวแบบนั้นไม่มีทางจะเป็นอย่างที่เขาบอกได้

“จริงสิ! เขาไม่เห็นจะแบดบอยอย่างที่แกว่าเลยนะฟรังค์ ฉันว่าแกมองเขาในแง่ร้ายเกินไปหน่อยหรือเปล่า”

ฉันผ่นลมหายใจออกมานิดหน่อยเมื่อได้ยินคำพูดของเปโซ ชื่อของฉันก็คือ ‘ฟรังค์’ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เรียนอยู่คณะนิติศาสตร์ และนี่เป็นปีสุดท้ายที่ใกล้จะจบแล้ว ใครๆ ก็รู้ว่าฉันไม่ชอบแตงค์ แม้ว่าเขาจะเป็นอดีตเดือนคนนะ และปัจจุบันก็ยังได้รับความสนใจอย่างล้นหลามจากสาว ๆ อยู่

ฉันกับแตงค์เคยเป็นเพื่อนกันตอนอยู่สมัยม.ปลาย ความจริงแล้วเขากับฉันเห็นหน้ากันมาตั้งแต่เด็กๆ เพราะบ้านอยู่ติดกัน เราสนิทกันมากๆ เพราะเรียนโรงเรียนมัธยมที่เดียวกัน ฉันไปกลับโรงเรียนพร้อมกับแตงค์ตลอด ยิ่งช่วงม.ปลายเขาจะขี้แยปิกกับฉันมากๆ จนกระทั่งเขาหักหลังฉันอย่างเลียดเย็นแบบที่ทำให้ฉันรู้สึกแค้น และไม่สามารถลืมเลือนหรือให้อภัยเขาได้ง่ายๆ ฉันกับเขาก็เลยเลิกคบกัน

พอต่างคนต่างเรียนมหาวิทยาลัยแตงค์ก็ย้ายไปอยู่คอนโดที่พ่อเขาซื้อให้ นานๆ จะกลับมาอยู่ที่บ้านสักที เหมือนเขาเองก็ไม่ได้อยากเผชิญหน้ากับฉัน เราสองคนห่าง

กันไปโดยปริยายจนกลายเป็นไม่เคยคุยกันอีกเลยแม้จะอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน

ฉันสะเทือนใจทุกครั้งที่ได้เห็นหน้าแตงค้

เขาเองก็กระตาคใจทุกครั้งที่ได้เห็นหน้าฉัน ฉันไม่เคยรู้หรือว่าผู้ชายคนนั้นคิดอะไรอยู่ เขาถึงได้ทำ 'เลวร้าย' กับฉันไว้เมื่อสามปีก่อน เขาอาจจะไม่ได้คิดอะไรเลยก็ได้ เพราะถ้าเขาคิดจริงเขาก็คงไม่ทำ

ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนี้แตงค้เป็นไงบ้าง เพราะฉันไม่เคยคิดจะถามถึงเขาได้ แต่ปล่อยให้เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องเมื่อหลายปีก่อนที่เขาเคยทำกับฉันเป็นเหมือนตะกอนที่ตกอยู่ในใจ แม้ในปัจจุบันจะมีบางครั้งที่ลืมเลือนไปบ้าง แต่มันก็เหมือนแผลเป็นที่ถึงจะไม่ได้เจ็บแล้ว แต่เมื่อเราได้เห็น จิตใต้สำนึกก็จะย้ำเตือนเรื่องในครั้งนั้นตลอด... เป็นเหมือนเครื่องเตือนความเจ็บปวด

ฉันรู้ว่าจริงๆ แล้วแตงค้เป็นคนยังไง ฉันเคยเห็นด้านมืดของเขาแบบที่คนอื่นไม่เคยเห็น เขาเป็นผู้ชายที่ไม่น่าคบหา ฉันรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายความน่าหวาดกลัวจากตัวแตงค้เองแบบที่คนอื่นไม่มีวันจะรู้ ไม่มีวันคาดคิดถึงเบื้องลึกของจิตใจเขา

เพราะฉันรู้ ฉันถึงหลีกเลี่ยงที่จะกลับไป

"ฉันไม่ได้มองเขาในแง่ร้าย ฉันมองเขาตามความเป็นจริง และรู้ไว้ด้วยเหอะ" ฉันพูดเสียงราบเรียบ อากาศเย็นจัดขึ้นเรื่อยๆ เพราะลมที่พัดแรงจนละอองฝนสาดทั่วร่างของฉันกับเปโซ ลองเป็นแบบนี้ต่อไปยังไงฉันก็เดินกลับไปทีลานจอดรถไม่ได้ แยกที่สุดไม่รู้ต้องยืนรอไปอีกนานแค่ไหน

"แกเคยบอกฉันว่าแกกับเขาเป็นเพื่อนสนิทกัน" อู๋ๆ เปโซก็พูดขึ้น

"เคยเป็น" ฉันแก้คำพูดนั้น

"เออ นั่นแหละๆ เคยก็เคย แล้วไม่คิดบ้างหรือว่าบางที่อาจจะกลับไปเป็นเพื่อนกันอีกได้" เปโซว่า นั่นทำให้ฉันส่ายหน้าไปมา

"ไม่มีใครรู้จักแตงค้ดีเท่าฉันหรอก"

"แล้วมันไม่ดีตรงไหน" เปโซทำหน้าที่ไม่เข้าใจ

"ก็เพราะว่ารู้ดีเกินไปไง ถึงได้ไม่อยากจะยุ่ง" ฉันอธิบาย

"ขอทีเหอะน่า ช่วยขยายความให้มันชัดๆ กว่านี้หนอยเถอะ ฉันรู้แค่ว่าแกกับแตงค้เนะเคยเป็นเพื่อนกัน แต่ไม่เคยรู้เลยว่าทำไมเลิกคบ แกบอกแต่ว่าเป็นเพราะเขาๆ แต่แกไม่เคยพูดสาเหตุออกมาสักหน่อย"

มันก็จริงอย่างที่เปโซพูด ฉันไม่ได้คิดจะเล่าเรื่องของแตงศ์ให้เธอฟังเลย ความจริงแล้วฉันไม่ได้คิดจะเล่าให้ใครฟังเลยต่างหาก ฉันไม่อาจจะหลีกเลี่ยงความจริงได้ว่าลึกๆ ฉันก็ยังเป็นห่วงแตงศ์อยู่ และไม่ยอมให้ใครรู้นิสัยส่วนตัวมากๆ ของเขา ไม่ยอมยอกให้ใครรู้ว่าเขาทำอะไรไว้กับฉัน ยิ่งงะซะให้มันจบที่ฉันและฉันรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้างก็น่าจะพอแล้ว

“มันผ่านไปแล้ว ฉันไม่อยากจะพูดถึงเขา แก่യാหรือพี่นเลย” ฉันพูดปิดๆ “ว่าแต่ยัยฮารุหยุดเรียนไปวันที่สามแล้วนะ โทรไปหากก็ไม่มีใครรับ ไม่รู้เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า เป็นห่วงซะมิด”

ฉันพูดถึงเพื่อนสนิทอีกคน ‘ฮารุ’ เป็นสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มลูกครึ่งญี่ปุ่น เธอหยุดเรียนไปโดยไม่บอกเหตุผลให้ฉันกับเปโซรู้ และโทรหาเท่าไรก็ไม่รับสาย แกมยังปิดเครื่องหนีไปอีกต่างหาก ไม่รู้ปานนี้จะเป็นอะไรหรือเปล่า

“พ่อแม่คงมาเยี่ยมจากญี่ปุ่นละมั้ง ก็เลยไม่ได้บอกอะไร” เปโซออกความเห็นที่ทำให้ฉันเบาใจไปบ้าง

“ก็คงเป็นอย่างนั้นละมั้ง”

“ฝนตกแรงขึ้นทุกทีเลย เอายังไงดีเนี่ย ฉันอยากกลับบ้านแล้วนะ” เปโซโอดครวญแล้วในตอนที่ตัวเอง... ก็มีผู้ชายคนหนึ่งเดินมาหยุดอยู่ห่างจากจุดที่ฉันและเปโซยืนไม่มาก ฉันสะดุ้งนิดหน่อยเพราะไม่คิดว่าจะมีคนอื่นอยู่ตรงนั้นนอกจากฉันกับเปโซ พวกเราคุยกันเสียงดังไม่แน่ว่าเขาอาจจะได้ยินบทสนทนาที่ฉันพูดๆ กันหมดแล้วก็ได้ ฉันไม่เห็นหน้าเขาเพราะเขาสวมเสื้อหนาวสีดำสนิทที่มีผู้ควบคุมจราจรอยู่ ฝ่ามือขาวซีดยกขึ้นดึงผู้ดีให้ปิดศีรษะมากกว่าเดิม จากนั้นเขาก็เอามือสองข้างล้วงลงไปในกระเป๋าเสื้อหนาว แล้ววิ่งลงบันไดฝ่าฝนออกไปจากอาคาร

ท่าทางของผู้ชายคนนั้นทำให้หัวใจของฉันเต้นรัวแรงเหมือนจะหลุดออกมาจากอก มันไม่ใช่ว่าเขาหน้าตาดีหรือว่ามีอะไรพิเศษเพราะฉันไม่ได้เห็นหน้าเขา แต่อาจเป็นเพราะรู้จักกันมานาน ก็เลยจำได้ว่าผู้ชายที่วิ่งออกไปนั้นเป็นใคร

ฉันคิดว่าเขาคือแตงศ์ โดยที่ฉันไม่จำเป็นจะต้องเห็นหน้าเขา แตงศ์เกลียดการรอกอย เขาไม่ชอบรอกอะไรนานๆ ไม่แปลกที่เขาจะเลือกวิ่งฝ่าฝนออกไป

“ไม่ไหวแล้ว ฉันอยากร้อง”

เปโซบ่นอีกครั้ง เธอเดินกลับเข้าไปในตัวอาคารและมองหาเก้าอี้ จนเห็นเก้าอี้

เก่าๆ ตัวหนึ่งในมุมมืดๆ ที่ถ้าไม่สังเกตคงมองไม่เห็น ฉันคิดว่าเมื่อก็แต่คงอาจจะนั่งอยู่ตรงนั้น

“เฮ้ย! แก ตรงนี้มีร่มวางอยู่ด้วย สงสัยมีคนลืมไว้แน่ๆ เลย! รอดแล้ว! ได้ไปจากที่นี่สักที!”

เปโซกรี๊ดกร๊าดออกมาด้วยความดีใจ ขณะหุบร่มคันสีดำนั่นขึ้นมาถือ...

ฉันหันหน้ากลับไปมองทางเดิมที่แต่งคิ้วหายไป ฉันรู้ว่าเขาจงใจทิ้งร่มไว้ แต่งคิ้วเกลียดฝน เขาคงไม่ยอมตากฝนง่ายๆ หรือ เขาไม่มีทางเลือก ร่ม ฉันเดาว่าเขาคงเห็นฉันก็เลยจงใจทิ้งมันไว้ให้ใช้

ยังห่วงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหมือนเดิม

“นี่ๆ เอามาใช้กันเหอะ อาจจะเป็นของผู้ชายที่วิ่งตากฝนไปเมื่อก็ลืมไว้ก็ได้นะ เขาคงไม่กลับมาเอาแล้วแหละ” เปโซว่า ฉันเลยพยักหน้า เธอก็เลยยื่นร่มให้ฉัน

“อ่ะ แกกางให้หน่อย ฉันของเยอะอะ กางไม่สะดวก”

“โอเค”

ฉันไม่อยากอธิบายให้เปโซฟังว่าทำไมจะไม่ใช้ร่มคันนี้ และชี้แจงจากยาวไปถึงเรื่องที่ว่าผู้ชายที่วิ่งไปเมื่อก็คือแต่งคิ้ว ฉันก็เลยทำเป็นไม่รู้เรื่องที่ว่าแต่งคิ้วใจทำ และใช้ๆ ร่มคันนี้ไปอย่างเสียไม่ได้

ตอนฉันจะกางร่ม สร้อยเส้นหนึ่งที่มีลึอกเกดห้อยอยู่ก็ร่วงลงมาจากในร่ม มันหล่นใส่มือฉันพอดี ซึ่งเปโซไม่ทันสังเกตเห็น

ฉันเผลอแสดงสีหน้าตกใจออกไปโดยไม่รู้ตัว

“ฟรังค์ เป็นอะไร ทำไมหน้าซีดแบบนั้นล่ะ มีอะไรหรือเปล่าแก”

ฉันไม่ได้ตอบเปโซ เอาแต่เงิบแล้วกำลึอกเกดในมือเอาไว้แน่น นี่เป็นสิ่งที่แต่งคิ้วเคยให้ฉันไว้นานแล้ว และฉันเลือกจะคืนมันให้เขาไปในวันที่เราตัดขาดกัน ดูเหมือนแต่งคิ้วจะสอดมันเข้าไปไว้ในร่ม พอฉันแกะเชือกที่พันร่มไว้เพื่อกางออกมันก็เลยร่วงลงมา เขาก็คงจะจะปล่อยให้มันมาอยู่กับฉันอีกครั้ง

แต่งคิ้วเป็นคนที่มีกลางสังหรณ์อันแม่นยำ และเขาก็เชื่อในตัวเอง เขาจงใจวางร่มไว้ เพราะเขารู้สึกแสบใจว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น มันจะมาถึงมือฉันอย่างแน่นอน และมันก็เป็นไปตามที่แต่งคิ้วคิด ซึ่งถ้าหากมันไม่เป็นเช่นนั้น โดยนิสัยแต่งคิ้วก็คงไม่กล้าเสี่ยงที่จะทิ้งมันทิ้งร่มทิ้งสร้อย

ฉันไม่คิดว่า...นี่จะเป็นลางบอกเหตุที่ดีเลยนะ

“เออ ฟรังค์ ช่วงนี้น้องแบงค์เขาไม่มารับมาส่งแกแล้วหรือ ฉันเห็นแกกลับคนเดียวตลอดเลย” เปโซถามถึงผู้ชายที่เคยตามจีบฉันอยู่ช่วงหนึ่ง น้องแบงค์เป็นเด็กปีสองที่แสดงออกชัดเจนว่าชอบฉัน ฉันเองก็เอ็นดูนะ เขาก็น่ารักดี แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้จริงจังเหมือนคนอื่น ที่พอฉันยังไม่ตกลงเป็นแฟนหรือยังไม่ออกตัวแรงกับเขา เขาก็ซีเกียจรอและหายไป

หายไปโดยไม่บอกอีกต่างหาก...

ฉันชินซะแล้วแหละ

“ไม่ล่ะ เขาคงเลิกชอบฉันไปแล้ว”

“เฮ้ย... แกไม่สงสัยอะไรบ้างหรือ” เปโซทำหน้าแปลกๆ ใส่ฉัน

“ทำไมล่ะ” ฉันเลิกคิ้ว

“คนที่สามของเทอมนี้แล้วนะ ที่จีบๆ แกอยู่แล้วหายหัวไปเลย เจอหน้าที่มาหาวิทยาลัยยังทำเป็นไม่รู้จำ ฉันว่ามันไม่โอเคเท่าไรนะฟรังค์”

ความจริงฉันก็รู้สึกอย่างที่เคยเปโซว่านะ แต่ฉันเองก็ไม่กล้าไปถามผู้ชายพวกนั้นเหมือนกันว่าทำไมเขาถึงตัดสัมพันธ์ทิ้งๆ ที่ตอนแรกมันก็เหมือนจะดี

“ผู้ชายพวกนั้นเขาคงไม่ชอบรอฉัน พอเห็นฉันเล่นตัวหน่อยก็ไม่อยากติดต่อแหละ”

ฉันพูดซ้ำๆ แต่ดูเปโซไม่ซ้ำด้วย

“แต่ว่าน้องแบงค์เขาก็บอกนี่ว่าเขารอแกได้”

“...”

ฉันตอบเปโซไม่ออกเลยกับคำที่เธอพูด ฉันเองก็นอยด์เหมือนกัน...

เขาเคยบอกว่ารอได้ แต่ทำไมเขาหายไปนะ

“แกไปทำอะไรให้เขารู้สึกไม่ดีหรือเปล่า” เปโซถามฉันอีก ฉันได้แต่ส่ายหน้าไปมาเพราะรู้สึกมีดแปดด้าน

“ฉันก็... ไม่รู้เหมือนกันวะแก”

THANK PART

ร่างสะบักสะบอมของหนึ่งชีวิตที่พยายามตะเกียกตะกายเอาตัวรอดกำลังนอน

หายใจรวยรินอยู่ที่พื้น ใบหน้าของอีกฝ่ายมีแต่รอยฟกช้ำ ไม่ต้องนับถึงรอยประเคนด้วย
ฝ่าเท้าอีกมากมายตามตัว แต่แค่นี้มันไม่ได้ทำให้ถึงกับตายหรอก ผมรู้...

“เอาใจต่อดิฉันไว้แต่ตั้ง” ‘ซาน’ หนึ่งในเพื่อนสนิทของผมถามขึ้นมา ทำให้ผม
เหลือบมองร่างที่หายใจแผ่วๆ อยู่ที่ปลายเท้า

“พอแล้วมั้ง แค่นี้ก็เจ็บหนักแล้ว” ‘ศิริณ’ เพื่อนอีกคนของผมเอ่ยขึ้นบ้าง มันถึง
บุหรืที่สูบไปไม่ถึงครึ่งมวนลงบนพื้น แน่หนอนว่าไม่จำเป็นต้องเหยียบซ้ำ เพราะพื้นที่เรา
ยืนเต็มไปด้วยแอ่งน้ำเล็กๆ จากฝนที่ตกหนักก่อนหน้านี้

ผมเดินเข้าไปใกล้ ‘เหยื่อ’ ของตัวเองแล้วยื่นฝ่าเท้าลงกับอกมัน

“แค่นี้ๆ” อีกฝ่ายโอดออกมาอย่างหนักด้วยความน่าสมเพช

“นี่เป็นการเตือนครั้งสุดท้ายของกูแล้วนะ” ผมเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเรียบๆ “กูเคย
เตือนมึงสองครั้งแล้วใช้ไหมว่าอย่าจับผู้หญิงของกู แต่มึงก็ยังดื้อด้านทำ”

“มึง... มัน... หวงก้าง... ฟรังค์... ไม่ได้ชอบ... มึง” เสียงแผ่วเบาที่ตอบโต้ ผม
ยกมือขึ้นเสยผมตัวเองอย่างหงุดหงิดและกระแทกฝ่าเท้าลงกับอกของมันเต็มแรง

พลັก!!!

“แค่นี้ๆๆ” ไข่เวรนั่นถึงกับโถงจนสลักเป็นเลือดออกมานิดหน่อย แบบนี้ดีถึงจะ
ลดอารมณ์หงุดหงิดของผมได้บ้าง

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นของกู พุดแค่นี้คงชัذن่ะ” ผมพูดเสียงราบเรียบและไร้อารมณ์
“อยู่ห่างๆ เธอซะ ถ้าไม่ยอมให้น้องสาวของมึงเดือดร้อน”

“มึง!” ไข่ ‘แบงค์’ ทำท่าจะดิ้นรนเฮือกสุดท้ายเมื่อได้ยินผมพูดถึงน้องสาวมัน แต่
ผมก็ใช้ฝ่าเท้าเหยียบร่างมันแรงขึ้นกว่าเดิม

“อย่าดิ้นรนน่า...” ไข่ซานพูดขึ้นบ้าง “รู้ใช่ไหมว่าพวกกูคงไม่รุมกระที่บผู้หญิง
อะ”

“นั่นสิ รุมอย่างอื่นอะ” ไข่ศิริณที่เลือดเย็นยิ่งกว่าผมเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้น เอาความจริง
เรื่องน้องสาวไข่แบงค์ผมก็แค่พูดชูไปงั้น ผมไม่คิดจะไปทำอะไรน้องสาวมันจริงๆ หรือ
ความจริงแล้ว ไข่แบงค์ก็ไม่ใช่นักแรกนะที่ต้องช่วยมาเป็นเหยื่อระบายนามธรรมของผม
กับพวกไข่ซาน มันเป็นคนี่สามในเทอมนี้แล้ว

ผมกับฟรังค์เคยเป็นเพื่อนกัน และ ‘นิสัยส่วนตัว’ ของผมทำให้เราแตกกัน จน
เธอเลิกที่จะห่างออกไปจากผม แต่อย่าคิดเลยว่าเธอจะหนีผมพ้น ผมยังคงตามเธอ

เหมือนกับเงา

ผู้ชายทุกคนที่จีบเธอ หายไปอย่างไร้ร่องรอยก็เพราะกลัวพวกผม กลัวอิทธิพลบ้านไอ้ศิรินที่พ่อมันเป็นเจ้าของบ่อนคาสีโน กลัวความร้ายกาจและเจ้าอารมณ์ของไอ้ชาน ไม่มีใครกล้าเสี่ยง ไอ้แบงค์เองก็คงไม่กล้าเช่นกัน

ผมนะไม่คิดจะทำอะไรน้องสาวมันอยู่แล้ว...

แต่ถ้าไอ้ศิรินจะทำ ผมก็ไม่เกี่ยว ผมไม่คิดจะรับรู้เรื่องของคนอื่นที่ไม่ใช่เรื่องของฝรั่งหรือเรื่องของผม

“อย่าทำน้องสาวกู!” ไอ้แบงค์รวบรวมกำลังเฮือกสุดท้ายตะโกนขึ้น “กูไม่ยุ่งกับผู้หญิงของมึงแล้วก็ได้”

ผมเหยียดริมฝีปากอย่างพึงพอใจเมื่อได้ยินคำพูดที่อยากได้ยิน เหมือนที่ไอ้ผู้ชายเลวๆ คนอื่นเคยพูดตอนนอนกองอยู่แทบเท้าผมมาแล้ว

“มึงฉลาดมากไอ้แบงค์”

“...”

“ไปซะ อย่ามาตายอยู่ที่นี้ และถ้ากูรู้ว่ามึงไปบอกเรื่องนี้กับใคร...” ผมเว้นจังหวะแล้วไอ้ศิรินก็ทำท่าใช้นิ้วชี้ปาดคอตัวเอง

“น้องสาวมึงละนะ” ไอ้ชานพูดขู่ออกมาอีกแรง

“รู้แล้ว! กูรู้แล้ว! พวกมึงก็อย่าผิดคำพูด! ห้ามทำอะไรน้องสาวกูเด็ดขาด!” แบงค์ตีตะโกนกร้าวขณะลุกขึ้นแล้วพาร่างอันสะบักสะบอมเกือบต้องคลานออกไปจากที่นี่

ผมมองตามจนร่างมันค่อยๆ ไกลออกไปจากสายตาแล้วเป็นอนหันไปมองไอ้ศิรินกับไอ้ชาน

“ห้ามทำอะไรน้องสาวไอ้แบงค์ กูแค่ขู่ โดยเฉพาะมึงไอ้ศิริน” ผมหันไปชี้หน้าเพื่อนเลวๆ ที่มันคุมไม่ค่อยได้ยิ่งกว่าใคร

“จิตสนิทแบบนี้คิดว่ากูจะเอาไปทำอะไรวะ” ศิรินกลอกตา “มึงก็อย่ามองกูเลวให้มาก การแสดงเว้ยการแสดง!” ไอ้ศิรินโวย

“จะไปรู้เหรอก ก็มึงโหดชะขนาดนั้น” ผมว่า

“แล้วนี่มึงเชื่อปากไอ้แบงค์มันเหรอก” ไอ้ชานถาม

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวกูจะแก๊งๆ ทำเป็นตามน้องสาวมันสักสองสามวัน ยัยนั้นต้องกลัวจนไปฟ้องไอ้แบงค์อยู่แล้ว รับรอง มันไม่กล้า” ศิรินยิ้มเยาะนิดๆ

“ตามนั้น” ผมตอบสั้นๆ

“เก็บเรื่องนี้ให้เงียบที่สุด ฟรังค์ต้องไม่รู้ว่ากูทำอะไรแบบนี้ พวกมึงเข้าใจนะ”

“พวกกูไม่ได้โง่งนะเว้ย ไอ้แด็งค์ รับรอง... ไม่ถึงหูฟรังค์แน่นอน ท่างมาก็ครั้งแล้วไว้ใจกันหน่อย” ไอ้คิรินตบที่อกตัวเองสองสามครั้ง

“อืม” ผมพยักหน้า

Rrrrrrr

เสียงโทรศัพท์ของผมดังขึ้นพอดี ผมเลยหยิบขึ้นมาดู พอเห็นว่าใครเป็นคนโทรมาก็อดจะหัวเราะออกมาไม่ได้

“มึงหัวเราะแบบนี้ที่ไรมีแต่เรื่องบรลัยเกิดขึ้นทุกที” ไอ้ซานว่า

“มึงดูดิ ใครโทรมา” ผมยื่นหน้าจอโทรศัพท์ให้ไอ้ซานดู พวกมันสองคนมองหน้ากันแล้วยิ้มเลวๆ ไม่ต่างจากผมก่อนหน้านี้เลยสักนิด

“แหม เหยื่อของเรานี่เอง กูก็นึกว่าใคร” ไอ้คิรินยิ้ม

“ได้เวลาใส่หน้ากากแล้ววะ” ผมพึมพำเบาๆ แล้วกดรับสาย พลงพูดกับปลายสายด้วยน้ำเสียงราบนิ่ง

ท่าทางงานนี้จะมีแต่เรื่องสนุกแล้ววะ

ผมกลับมาถึงที่คอนโดของตัวเองตอนประมาณสี่ทุ่ม เพราะไปเดินเล่นกับพวกไอ้คิรินต่ออีกนิดหน่อย แล้วก็แวะไปดูหน้าน้องสาวไอ้แบงค์ด้วย ไอ้คิรินชูเธอน่าดู ชูเน้นๆ ให้เธอไปฟองไอ้แบงค์ด้วยนะ ผมว่าไอ้เวรนั่นคงได้กลัวจนซึ้นสมองแน่ๆ ไม่กล้าบอกฟรังค์หรอกว่าผมทำอะไร

น้องสาวมันเหมือนพวกตัวประกันของพวกเขา...

ผมหยิบสมุดเปล่าเล่มหนึ่งมาเปิดออก รายชื่อของคนกลุ่มหนึ่งถูกผมเขียนไว้บนนั้นตั้งนานแล้ว ตอนนี้ผมเริ่มขีดฆ่ารายชื่อแรกๆ ที่ผมจะจัดการออกไป...

ชื่อของฟรังค์

และดอกจันของอีกคนไว้เพราะจะเป็นรายชื่อต่อไป ผมเอนร่างพิงกับเก้าอี้แล้วใช้ปากกาเคาะที่ริมฝีปากของตัวเองเบาๆ จากนั้นก็ระเบิดหัวเราะ...

“สนุกวะ... สนุกจริงๆ”

ผมทิ้งปากกา ลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่แล้วหยิบลูกดอกอันหนึ่งขึ้นมา ดวงตาสี

เทาเข้มตัวดำมองไปที่ผนังซึ่งมีแป๊กกลมๆ และมีรูปของคนๆ หนึ่งถูกปักไว้อยู่บนนั้น คนที่ผมมีความแค่นใจมากมาที่ต้องสะดาง

ปัก!!!

ลูกดอกปักเข้าที่กลางหน้าผากของคนบนรูปพอดีหลังจากที่ผมเหวี่ยงแขนออกไปสุดแรง

“งานนี้เจ็บเรียงตัวแน่นมึง”

ผมเหยียดริมฝีปากนิดๆ

ใครก็ตามที่ทำให้ผมเกิดความรู้สึกติดค้างในใจ ไม่ว่าจะนานแค่ไหนสิ่งเหล่านั้นจะต้องได้รับการชำระ จะความรัก หรือความแค่นผมก็ไม่สน

ผมสนแค่ทุกอย่างต้องเป็นไปตามที่ผมคิด ‘เท่านั้น’

END THANK PART

Rrrrrr

เสียงโทรศัพท์บ้านของฉันทงขึ้นในบ่ายวันเสาร์ ฉันทั้งอยู่บ้านคนเดียวเลยเดินไปยกหูขึ้นมารับ ส่วนเหตุผลที่ฉันทั้งอยู่บ้านคนเดียวก็เพราะ ‘ฟาร์ม’ น้องชายของฉันทั้งถูกเพื่อนสนิทรับไปทำงานที่บ้านฝายนั่นแหละ หมอนั้นยังไม่ได้บอกรายละเอียดฉันทั้งเลยเหมือนกันว่าจะกลับมาวันไหน

“ฮัลโหล”

(ขอสายฟรังค์หน่อยค่ะ) เสียงค่อนข้างสุภาพเรียบบ่อยดังออกมาจากปลายสาย

“เปโซ นี่ฉันทั้งเอง ไม่ต้องแอบเสียงเลย” ฉันทั้งแอบขแวงเพื่อนสนิทตัวเองเล็กๆ

(ฮ่าๆ) ก็ฉันทั้งไม่รู้นี่ เมื่อเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่แก ปลายสายจะได้นึกว่าฉันทั้งสวย เมื่ออยากติดต่อ ความจริงอยากให้น้องชายแกรับนะ ถึงได้เสียงโทรเข้าเบอร์บ้านเนี่ย ออิอิ)

“ไร้สาระนะ! ฟาร์มมันจะได้กับ ‘รัน’ เพื่อนสนิทมันอยู่แล้ว ดูท่าทางเด็กนั้นก็อาจจะมีใจให้น้องชายฉันทั้งด้วย แก่ตัดใจเถอะ” ฉันทั้งลั้งๆ หยอกเพื่อนว่าน้องชายมีโอกาสก็กับเพื่อนสนิทที่เป็นผู้ชายเหมือนกัน แต่เชื่อเถอะ ยัยเปโซไม่ได้คิดจะเค้ร้างจริงหรอก เธอก็แค่แหย่น้องชายฉันทั้งเล่นตามประสาป่าแก่เต้าะเด็กเท่านั้นแหละ

(แหม เสียตาย)

“ว่าแต่แกเหอะ โทรมามีไร” ฉันทั้งเข้าเรื่อง แต่ในใจไม่ได้คิดว่ายัยเปโซจะมีธุระ

สำคัญอะไรหรอก

(ว่าจะชวนไปดูหนังฟุ้งนี้ เมื่อวานยัยฮารุโทรมาหาฉันแล้ว พ่อแม่นางมาจากญี่ปุ่นจ้า นางก็เลยต้องอยู่เทศแคร์ครอบครัว คุณเธอชวนดูหนัง บอกคิดถึงเรามาก ฟุ้งนี้แกว้างไหมล่ะ)

ฉันนึกนิดหน่อยแล้วเหลือบมองปฏิทินคร่าวๆ พอเห็นว่าฟุ้งนี้ไม่มีเรียนและไม่ได้มีนัดสำคัญอะไรก็เลยตอบตกลง

“โอเคก็ได้ ก็โง่งล่ะ”

(คงรอบตึกแหละแก ต้องรอฉันช่วยพี่ปรากทำบัญชีเสร็จก่อน) เปโซอธิบาย

‘ปราก’ ที่เธอพูดถึงก็คือพี่ชายแท้ๆ ของเธอนะ รู้สึกว่าเสียเขาจะเป็นเจ้าของสนามแข่งรถหรืออะไรแบบนี้แหละ แต่ก็มีธุรกิจส่วนตัวด้วย เห็นเขาชอบให้เปโซช่วยทำบัญชีให้ตลอด ยัยนี้ก็ได้จะรักพี่ชายจนอยากทำห rokok แค่ว่าทำได้เงินกินขนมก็เลยยอมทำเท่านั้น เห็นว่าเสียปรากก็ใจป้ำ ให้ทีก็ให้เยอะอยู่ อย่างว่า น้องสาวคนเดียวนี่นา

“งั้นแกเสร็จเมื่อไหร่ก็โทรหาฉันแล้วกัน อย่าลืมบอกด้วยล่ะว่าจะออกกี่โมงฉันจะได้เตรียมตัวดู” ฉันว่า

(ได้ๆ งั้นแค่นี้แหละ ไปกินข้าวก่อน)

“โอเค”

(บาย)

“บายจ้า”

ฉันวางหูโทรศัพท์ แล้วเดินเข้าไปทำอะไรกินในครัวต่อ พอดีตอนยัยเปโซโทรมาฉันเพิ่งลงมาจากข้างบนว่าจะทำอะไรกินพอดี เพราะเมื่อเช้าซีก็เรียกทำฉันเลยไปซื้อกินเอาข้างนอก

ฉันก้าวเท้าไปที่หน้าต่างดูเย็นและเปิดดู ก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“บ้าจริงๆ ของสดหมด ฟาร์มก็ไม่บอกสักคำ กินแกงที่สุกในบ้านแท้ๆ” ฉันบ่นถึงน้องชายช่างกินของตัวเอง ตัวก็นิดหนึ่งแต่กินจุสุดๆ ไม่รู้เอาไปยึดไว้ตรงไหน พอเห็นว่าในตู้เย็นไม่มีอะไรเลยแม้แต่ไข่ก็ยังหมด ฉันก็เลยหยิบกระเป๋าเงินพร้อมทั้งกุญแจบ้านเตรียมจะออกไปซื้อที่หน้าปากซอย

เพราะว่าอยู่ใกล้ๆ แค่นี้ ฉันก็เลยขี่จักรยานออกไป ระหว่างที่ฉันกำลังขี่จักรยาน

อยู่ ก็มีรถคันหนึ่งขับปาดเข้ามาใกล้ด้วยความเร็วจนเกือบชนฉัน ฉันรีบหักหลบจน
จักรยานเสียหลักล้มลง ส่วนรถคันนั้นก็รีบขับฉิวไปเลยเหมือนกลัวความผิด!

บ้าที่สุด!!

เจ็บไปทั้งตัวเลยเนี่ย!

ฉันพวยร้างของตัวเองขึ้นมา รู้สึกโชคดีที่ไม่ได้เป็นอะไรมากนอกจากแผลที่
ข้อศอกกับหัวเข่าที่มีเลือดออกนิดหน่อย

“วันชวยอะไรของฉันเนี่ย!” ฉันสับสนแล้วเอาจักรยานที่ล้มไม่เป็นท่าของตัวเองขึ้น
มา

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

เสียงเรียบนิ่งดังขึ้นข้างหลังทำให้ฉันหันไปมองเพราะน้ำเสียงคุ่นๆ นั้นทำให้ฉัน
ระแวงนิดหน่อย...

แล้วมันก็เป็นอย่างที่ฉันคิดจริงๆ ด้วย ผู้ชายตรงหน้าฉันที่สวมชุดลำลอง
ธรรมดาๆ แบบเสื้อยืดทั่วไปกับกางเกงยีนส์ขาดๆ ที่หัวเข่าและร่องเท้าแตะ แต่ก็ยังดูดี
เอามากๆ เขาคือลูกชายของคนข้างบ้านฉัน...

เป็นผู้ชายที่ฉันเองก็ไม่ค่อยจะถูกชะตาเท่าไรซะด้วยสิ

“แต๊งค์...”

LOVE IS

กับดักรัก กลหัวใจ
By Chal_Hong

CHAPTER 2

เหยื่อรายที่หนึ่ง

“แต่ตั้งค์...” ฉันเรียกชื่อเขาด้วยเสียงที่ติดอยู่ในลำคอ จะว่าไงดี ฉันไม่ได้ขยับปากพูดอะไรกับหมอนี้มาสสามปีแล้ว ไม่ใช่เวลาน้อยๆ เลยนะที่ไม่ได้คุยกัน ถามว่ายังโกรธอยู่ไหม แนนอนโคตรโกรธ สิ่งที่เขาทำกับฉัน มันไม่ใช่สิ่งที่น่าให้อภัย แล้วมันก็พิสูจน์ตัวเขาจนหมดแล้วด้วย ณ ตอนนี้นั้นฉันไม่ได้มีความรู้สึกอยากอยู่ใกล้ๆ เขาก็แล้วไง

“หัวเขาเป็นแผลนี่” ตั้งค์พูดแล้วมองที่หัวเขาของฉัน

“ไม่เป็นไร ขอบใจที่ห่วง แต่ทีหลังไม่ต้องก็ได้”

ฉันตัดบทเขาอย่างเย็นชาแล้วจะหันไปจู่จกักรยานเดินหนี แต่ตั้งค์รั้งแขนฉันไว้

“นี่ ปล่อยนะ” ฉันตัววัดสายตามองเขาอย่างไม่พอใจ แต่ร่างสูงคุกเข่าลงตรงหน้าฉันแล้วเอาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงมาผูกที่หัวเขาบริเวณที่เป็นแผลไว้ให้ ทำให้ฉันอึ้งไปนิดหน่อย จากนั้นตั้งค์ก็ยื่นขึ้นเหมือนเดิม

“เสร็จแล้ว”

“...” ฉันมองเขานิ่งๆ เพราะรู้สึกว่าเขาทำแบบนี้ฉันก็ไม่ได้มองเขาดีขึ้นเลย

“จะไปไหน เดี่ยวไปส่ง” ตั้งค์ถือวิสาสะเข้ามาจับแฮนด์จักรยานของฉัน

“ไม่ต้อง แล้วก็สวัสดีนายนะ อยู่ในบ้านฉัน เดี่ยวจะเอามาคืน” ฉันพูดเสียงแข็งๆ

“มันเป็นของเธอ ไม่ต้องมาคืนฉัน” ตั้งค์พูดเสียงเรียบด้วยใบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์

“มันเป็นของนายต่างหาก” ฉันย้ำ “ฉันไม่ได้ต้องการมันแล้ว”

“ก็ฉันบอกว่ามันเป็นของเธอไง” ตั้งค์ลดเสียงลงต่ำ แกว่งตาที่เขามองฉันเริ่มฉายแววน่ากลัวจนฉันปรับอารมณ์ตามไม่ทัน...

อะไรของเขากันละเนี่ย บ้าหรือเปล่า หายไปจากชีวิตฉันแล้วก็หายไป ไปเลยได้

ใหม่ จะกลับเข้ามาทำให้ฉันสับสนอีกทำไม!

“เออ ฉันฉันไปได้หรือยัง!” ฉันทะแวกเสียงใส่เขา

“เธอจะไปไหน บอกแล้วไงฉันจะไปส่ง” แต่งค์ทำเหมือนจะมัดมือชกฉัน ซึ่งแน่นอน ฉันไม่มีวันยอมให้เขาไปส่งแน่

“ไม่ต้อง ฉันไม่อยากจะข้อง... ไม่อยากรบกวนนาย” ฉันเปลี่ยนคำพูดเมื่อเห็นสีหน้าเอาเรื่องของเขา นี่ฉันเป็นผู้หญิงนะ หมอนี่คิดจะต่อยฉันด้วยเหมือนกันหรือยังงี่ยินทำหน้าที่เรื่องอยู่ได้

“จะไปซื้ออะไร” แต่งค์ถามอีก

“ไม่บอก! อย่ามายุ่ง!” ฉันทเริ่มรำคาญเขาแล้วเลยขึ้นเสียงใส่ ก่อนจะจุกจกขยันทนี่ แต่ทว่า

พลัก!

แต่งค์ตีบจุกขยันทนี่จนล้มไปอีกรอบอย่างง่ายตาย จนฉันทนไม่ไหวเลยระเบิดอารมณ์ออกมาด้วยการหันไปวิ่งใส่เขาเดี๋ยวนั้น

“นี่นายเป็นบ้าอะไรเนี่ย! ขาดความอบอุ่นหรือไงรังควาญฉันอยู่ได้ มีตาก็หน้าจะแหกดูดีว่าคนเขาไม่อยากจะยุ่ง ทำไมฉันต้องอยากให้นายไปส่ง ทำไมฉันต้องรายงานนายด้วยว่าฉันจะไปไหนทำอะไร นายเป็นอะไรกับฉันซะ เพื่อไม่ให้ใช่!”

พอฉันพูดซะยาวเหยียดแบบนั้นแต่งค์ก็หัวเราะในลำคอ

“ไม่อยากเป็นเพื่อนแล้วอย่างอื่นให้เป็นไหมล่ะ สนองให้ได้นะ”

แต่งค์ก็ก้าวเท้าเข้ามาเหมือนจะคุกคามกัน ฉันเลยรีบถอยหลังหนี

“จะเอาอะไรกับเราๆ พุดมาเลย ฉันจะได้ไปๆ จากตรงนี้สักที!”

“เอาเธออะ”

“แต่งค์!!!” ฉันทแทบจะตะโกนใส่หน้าเขา “อย่ามาทำหน้ามึนนะเว้ย ไม่ชอบ!”

“ก็ถามอยู่นี่ไงว่าจะออกไปไหน ไปซื้ออะไร อยากไม่บอกทำไม” เขาทำสีหน้ากวนประสาทใส่ฉัน ฉันเลยต้องถอนหายใจออกมา ทำไมวะ ทำไมฉันต้องมาเกี่ยวพันกับอดีตเพื่อนที่ฉันแสนเกลียดชังหน้าแบบนี้ด้วย!

เอาเถอะ! ฉันไม่อยากจะเสวนากับเขาแล้ว ขอจบประโยคที่ต้องพูดกันให้เร็วที่สุดน่าจะดีกว่า!

“ฉันหิว จะไปซื้อของมาทำอะไรกิน ปล่อยฉันไปได้ยัง”

“ยัง” แต่งค์สวนมาทันควัน แล้วคว้าข้อมือฉัน

“เฮ้ย! จะพาฉันไปไหน ไม่ไป จักรยานฉันล่ะ!” ฉันโวยวายเมื่อเขาลากฉันกลับไปทางเดิม จำที่ฉันเคยบอกได้ไหมว่าบ้านของแต่งค์อยู่ข้างๆ บ้านฉัน แต่เขาย้ายไปอยู่คอนโดเพราะเราทะเลาะกันนะ เขากำลังลากฉันไปที่บ้านเขานะสิ!

“ช่างหัวจักรยานเธอได้ปะะ ฉันรวย เดี่ยวซื้อให้ใหม่สิบคันเลย เข้าไป” เขาเปิดรั้วบ้านตัวเองแล้วพยายามจะดันร่างฉันเข้าไปในนั้นแต่ฉันขึ้นตัวเองไว้สุดแรง

“ฉันไม่เข้า!”

“อย่ามาดื้อไม่เข้าเรื่อง ความอดทนไม่ค่อยจะมี รู้นิสัยกันดีอยู่แล้วนี่” แต่งค์ว่าแล้วกระชากข้อมือฉันไว้

“ก็ฉันไม่อยากเข้า! นายเองก็รู้อยู่แก่ใจว่าทำทุเรศๆ อะไรกับฉันไว้บ้าง! ยังจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วบังคับให้ฉันเข้าไปในบ้านนายอีกหรือไง ไอ้หน้าด้าน!”

แต่งค์หัวเราะออกมาทั้งๆ ที่ฉันกำลังด่าเขาและมันไม่เข้าสักนิด

“ด่าโคตรเร้าใจเลยอะ ปากเก่งอย่างนี้ให้ได้ตลอดนะฝรั่งค์ ฉันชอบ” แต่งค์ยิ้มนิดๆ เหมือนไอ้โรคจิตไม่มีผิดแล้วก็จัดการอุ้มฉันพาดป่าอย่างง่ายดาย

“ปล่อยฉันนะแต่งค์!!”

ฉันพยายามดิ้น แต่เขาไม่ยอมปล่อยและดูท่าว่าไม่คิดจะปล่อยด้วย เพราะเขาพาร่างฉันเข้าไปในบ้านเขาและโยนฉันลงบนโซฟาดังตุบจนฉันเจ็บไปทั้งตัวเพราะแรงกระแทก

“เจ็บนะแต่งค์!!” ฉันขึ้นเสียงใส่เขา

“ก็เธอทำตัวเรียกร้องให้ฉันลงไม้ลงมือ เห็นๆ กันอยู่ ฉันพูดดีๆ ถามดีๆ เธอไม่ชอบไง”

“แต่ต่างคนต่างอยู่มันจะตายหรือไง!” ฉันโวยวายกับเขาบ้าง “ไม่เข้าใจหรือไงว่าฉันไม่อยากเห็นหน้าอะ ไม่อยากเห็นหน้านาย!”

“เฮอ ไม่เข้าใจเว้ย เพราะตรงนี้มีคนจะตาย!” แต่งค์ขึ้นเสียงใส่ฉันบ้าง ทำเอาฉันสะดุ้งโหยง

“นะ นายพูดอะไรของนาย!” คำพูดเขาทำฉันอึ้งจริงๆ นะ ฉันตอบไม่ถูก

“พูดครั้งเดียว ไม่เข้าใจก็จบ” แต่งค์พูดแค่นั้นเหมือนเขารู้ว่าฉันได้ยินที่เขาพูดแล้ว แต่ก็แค่ไม่รู้จะตอบอะไรเลยพูดประโยคนี้นี้

ซึ่งก็จริง...

“นายจะให้ฉันมาบ้านนายทำไมเนี่ย ฉันบอกว่าฉันหิวข้าวไง” ฉันเปลี่ยนเรื่องบอกตามตรงพอเขาบอกว่ามีคนจะตายเนี่ย ฉันเริ่มไม่อยากรหาเรื่องทะเลาะแล้ว กลัวหาเรื่องมากๆ คนที่จะตายจะกลายเป็นฉันไง

“ก็ทำบ้านฉันนี่แหละ”

“หะ!” ฉันทำหน้าเหวอ “อะไรของนาย!”

“พูดครั้งเดียว ไม่เข้าใจก็จบ”

แต่ตั้งคำถามประสาทฉันอีกครั้ง คือฉันได้ยินที่เขาพูดไป แต่ฉันต้องการคำอธิบายเพิ่ม!

“ทำไมฉันต้องทำที่บ้านนาย ฉันจะไปซื้อของมาทำบ้านฉัน!” ฉันลุกขึ้นยืน แต่งค์เลยมองหน้าฉันตรงๆ

“เธอก็ทำกินของเธอ แล้วก็เผื่อฉันไปด้วยเลยไง ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลยเหมือนกัน จะออกไปซื้อของที่หน้าปากซอยทำไมให้เสียเวลา แล้วกว่าเธอจะทำอีกอะ”

“ทำไมฉันต้องทำให้นายด้วย!” ฉันกอดอก “ฉันไม่ทำให้นาย”

“ไม่ทำ?” แต่งค์ทวนคำพูดฉัน

“เออ!” ฉันหันไปยิ้ม “ไม่ทำเว้ย”

“ให้พูดอีกที ทำไม่ทำ” เขาจริงจังฉันให้หันไปมองหน้าเขา “ถ้าฉันหิวมากๆ แล้วไม่มีอะไรตักถึงท้องเนี่ย ฉันอาจจะกลืนเธอลงท้องแทนก็ได้นะ เอาโหม!”

แต่งค์ทำเหมือนจะโน้มหน้าลงมาหาฉัน ฉันเลยรีบเดินไหลก์กว้างๆ นั้นออกไป

“อายนะ! ฉันทำ ทำแล้วเว้ย!”

ฉันรีบถอยออกจากเขาแล้วหลีกเลี่ยงหนีออกมาห่างๆ เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง

“รออะไร ไปทำซะสิ” แต่งค์พูดใส่ฉันด้วยความหน้าด้านอย่างไร้ที่ติ

“เออ!” ฉันกระแทกเสียงตอบ

อยากกินน้ำใช้ใหม่ เดี่ยวจะทำให้กินเข้าไปแล้วคายออกมาแทบไม่ทัน! ทีนี้จจะรอดูว่าจะยังอยากบังคับให้ฉันทำอะไรให้กินอีกหรือเปล่า!

“แล้วก็ทำให้กินได้ละ ไม่งั้นฉันจะกินอย่างอื่น” แต่งค์ว่าแล้วมองร่างกายฉันอย่างจาบจ้วงสุดๆ จนฉันต้องเอามือขึ้นมาปิดหน้าอกตัวเองไว้จากสายตาคมๆ ของเขา

ไอ้คนทุเรศ!

อย่าให้ฉันมีช่องทางบ้างแล้วกันนะ!

ฉันจำใจทำอาหารที่มันกินได้อย่างไร้รสชาติ เพราะว่ามันนอกจากแต่ตั้งค้จะต้องกินแล้ว ฉันก็ต้องกินอาหารเหล่านั้นด้วยเหมือนกัน พวกเราก็เลยนั่งกินข้าวอยู่ด้วยกัน

นี่แทบจะเป็นครั้งแรกในรอบสามปีเลยก็ว่าได้ที่ฉันกับแต่ตั้งค้ต้องมาทำเหมือนใกล้ชิดสนิทสนมแบบนี้ บอกตามตรง รู้สึกแปลกๆ เหมือนกัน

ฉันกับแต่ตั้งค้นั่งกินข้าวกันไปเสียบๆ จนกระทั่งเรากินเสร็จ ฉันเลยเดินจวนตัวเองไปตรงหน้าเขา

“ล้างด้วย”

“ทำไมเป็นฉัน?” แต่ตั้งค้เงยหน้าถาม

“ฉันทำแล้ว นายก็ล้างสิ”

“หึ” แต่ตั้งค้ขำอยู่ในลำคอ

“ข้าอะไร มีอะไรตกลงหรือไง”

ผู้ชายอะไรนะ ทำให้หมั่นไส้โคตรเก่ง ฉันยังมีสารพัดเรื่องเป็นล้านเป็นแสนเรื่องที่ยังเคืองเขาอยู่นะ ยังมีหน้ามาทำไม่รู้ไม่ชี้แบบนี้อีกหรือไง เออ ช่างเขาเหอะ ฉันไม่อยากแคร์ ยิ่งทำเหมือนไม่ลืม เดี่ยวจะยิ่งได้ใจ

“จำไม่ได้จริงๆ เหรอ” แต่ตั้งค้เงยหน้าสบตากับฉัน

“จำอะไร” ฉันถามเขาอย่างซักจะห้วนๆ เพราะหมอนี่มักทำตัวเหมือนคนขาดเดายากมาเสมอ

“เธอกับฉันเถียงกันเรื่องนี้ตลอดอะ เรื่องล้างจาน ฉันหน้าด้านไปกินข้าวบ้านเธอ จานก็ไม่เคยล้าง”

“ก็รู้ตัวนี่ว่าหน้าด้าน” ฉันด่าเขา แต่แทนที่แต่ตั้งค้จะโกรธเขากลับแค่มึนบางๆ

“แต่เธอก็ทำให้ปะวะ”

“...”

ฉันเกิดอาการเถียงไม่ออกไปชั่วคราวนะ ยอมรับเลยว่าตอนนี้ฉันรู้สึกได้ว่าแต่ตั้งค้กำลังรื้อฟื้นเรื่องเก่าๆ ระหว่างฉันกับเขา ซึ่งฉันอยากจะให้มันเป็นแค่อดีต ความรู้สึกของฉันอาจจะยังมีบ้างที่ยังห่วงแต่ตั้งค้อยู่ แต่บอกไว้เลยนะ ว่าฉันได้รู้ตัวตนที่แท้จริงของเขาแล้วว่ามันเป็นยังไง ความไว้วางใจมันสร้างได้ยาก แต่ทำลายมันง่ายนิดเดียว แล้วแต่ตั้งค้

ก็ดันทำลายมันไปแล้วซะด้วยสิ

“ตั้งแต่วันนี้ฉันจะไม่ทำอะไรให้นายทั้งนั้นแหละแต๊งค์” ฉันทุดกับเขาตรงๆ

“ทำไมล่ะ” แต๊งค์เสยผมที่ปรกหน้าของเขาลวกๆ ขึ้นไป

“นายไม่รู้จริงๆ เหรอ?”

“ฉันรู้ แต่ฉันแค่เลือกที่จะไม่สนใจมัน ก็แค่เรื่องเก่าๆ”

“ใช่” ฉันทนเสียง “เรื่องเก่าๆ ที่นายไม่เคยคิดจะสำนึกกับมันไง นายเคยคิดจะขอโทษฉันหรืออธิบายการกระทำของนายในตอนนั้นบ้างไหมแต๊งค์ไม่! นายหายหัวไปเลย ซึ่งฉันโอเคที่นายหายหัว ฉันจะได้รู้ว่ามันต้องจบแบบไหน”

“เธอไล่ฉัน บอกว่าอย่ามาให้เธอเห็นหน้าอีก”

“ซึ่งนายก็ทำตามที่ฉันพูด” ฉันเลิกควิใส่เขา

“เออ” แต๊งค์ขอมรับตื้อๆ ทำให้ฉันถึงกับพ่นลมหายใจออกมา

“นายมันใส่ชื่อซะยิ่งกว่าแก้วเจียรไนวะแต๊งค์ ก็ดี... ทำตามที่ฉันทุดก็ดีแล้ว หายไปก็ดีแล้ว จะกลับมาอีกทำไมในวันที่ฉันอยากจะลืมๆ ไปแล้ว!”

ฉันกระแทกเสียงให้กับความไร้สำนึกของเขา ทำให้แต๊งค์เหยียดริมฝีปากใส่ฉัน

“ฉันกลับมาก็เพราะมันหมดเวลาที่จะหนีความรู้อึกตัวเองแล้วไง”

“...”

“แล้วที่เธอพูดเรื่องคำอธิบายในสิ่งที่ฉันเคยทำ ฉันก็อยากจะบอกเธอว่า...”

แต๊งค์เว่นจังหวะแล้วประสานสายตากับฉัน ฉันไม่คาดหวังให้เขามาใช้คำพูดดีๆ ะไร

“ต่อให้ยื้อเวลาได้ ฉันก็จะทำเหมือนเดิม”

แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะสารเลวแบบนี้เหมือนกัน

ฉันหนีกลับมาจากบ้านแต๊งค์โดยไม่คิดจะอยู่คุยอะไรกับเขาต่อ ถึงคุยไปฉันกับเขาก็มีแต่จะทะเลาะกัน ระหว่างที่ฉันกำลังว่างๆ ไม่มีอะไรทำ ฉันเลยเอาโทรศัพท์มากกดดูอะไรเรื่อยเปื่อย เห็นยัยฮารุกำลังนอนอยู่ในเฟซบุ๊ก ฉันจึงอดไม่ได้ที่จะทักเธอไป

FRUNG FRUNG >> นี่ หายไปตั้งสามวัน ไม่บอกไม่กล่าวเพื่อนฝูงเลยนะ

รออยู่สักพักหนึ่งฮารุก็อ่าน 'ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็ตอบข้อความของฉัน

CUTE HARU >> ครอบครัวย้ายมาจากญี่ปุ่นไง เดาว่าเปโซน่าจะบอกเธอแล้วนะ

ฉันยิ้มหน่อยๆ กับสิ่งที่ฮารูตอบ ก็ใช่ เปโซบอกฉันแล้ว แต่ในความเป็นจริงฮารูไม่เคยหายไปแบบไม่บอกไม่กล่าวมาก่อน ฉันเลยไม่เชื่อว่ามันเป็นแค่เรื่องครอบครัวอย่างเดียว

FRUNG FRUNG >> ไม่ใช่ว่าแกแอบมีแฟน ไปเดทกันนั่นโน่นนี่แล้วไม่บอกเพื่อนบอกฝูงหรือกนะ

พอฉันพิมพ์ไปแบบนั้น ฮารูที่อ่านข้อความฉันก็เงยไปนานจนฉันรู้สึกแปลกๆ ไม่รู้ว่าฉันไปทำอะไรให้ฮารูเกิดสะกิดใจหรือทำให้เธอรู้สึกไม่ดีหรือเปล่า ฮารูเป็นคนไม่ค่อยพูดเรื่องความรักหรือคนที่คุยอยู่ให้พวกฉันฟังเท่าไรไรแล้วแต่อารมณ์ว่าเธออยากจะทำอะไร เวลาเล่าทีก็เล่าทุกช็อตทุกตอนจนพวกฉันถึงกับหน้าแดง ฮารูไม่ใช่ผู้หญิงใส่ชื่อ เธออาจจะไม่ถึงกับเคยมีอะไรกับใครจริงๆ แต่ก็เป็นผู้หญิงกล้าได้กล้าเสียประเภทหัวเนี้ย จูบดูดดื่มกับคนที่คบกัน ยัยนั่นก็ทำ แถมยังเล่าให้ฟังด้วยว่าผู้ชายคนนี้จูบไม่เก่ง คนนั้นจูบเก่ง อย่างว่าแหละ ผู้หญิงคุยกันมันก็ต้องมีอะไรแบบนี้บ้างตามประสาสาววๆ อีกอย่างฮารูก็ไม่ใช่คนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์ เธอมีนิสัยค่อนข้างเปิดเผยเอามากๆ แต่ถึงฮารูจะไม่ได้เล่าบ่อยๆ ฉันก็รู้ว่าผู้หญิงสวยอย่างเธอต้องมีผู้ชายมาติดพันบ้างอยู่แล้ว อยู่ที่ฮารูจะชอบคนไหนจนยอมคุยต่อมากกว่า

FRUNG FRUNG >> ฮารู?

FRUNG FRUNG >> ฉันทำอะไรให้แกไม่พอใจปะเนี่ย

เมื่อเพื่อนไม่ตอบฉันเลยส่งข้อความซ้ำด้วยความกังวลเล็กๆ และในที่สุดฮารูก็ก็นัดพิมพ์ข้อความตอบฉันมายาวเหยียด

CUTE HARU >> ฉันทนยอมรับก็ได้ว่าตอนนี้มีผู้ชายที่ชอบอยู่ แต่ไม่แน่ใจว่าเขาชอบฉันหรือเปล่า ที่หายไปก็เพราะพยายามไปเคลียร์กับเขาให้รู้เรื่อง พอตีวันที่ครอบครัวฉันมาจากญี่ปุ่น พี่ชายฉันก็มาด้วย ฉันเลยพาเขาไปเที่ยวคลับ และไปเจอผู้ชายที่ฉันชอบด้วย บังเอิญพวกเขารู้จักกัน ก็เลยปาร์ตี้ด้วยกันฉลองที่พี่ชายฉันมาเที่ยวเลยเมาหลับกันที่คอนโดของผู้ชายคนนั้น ตอนเช้าฉันกับเขาตื่นขึ้นมาบนเตียงเดียวกัน ถ้าไม่ใช่แกฉันคงไม่เล่าเรื่องนี้แน่ๆ ขนาดเปโซฉันยังไม่บอกเลย

ฉันถึงกับเบิกตากว้างหลังจากได้อ่านข้อความที่ฮารุเล่าออกมาทั้งหมด นี่มันไม่ใช่เล่นๆ เลยนะ ตื่นขึ้นมาบนเตียงเดียวกันกับผู้ชายทั้งๆ ที่เมื่อคืนก็เมา อดไม่ได้จริงๆ ที่จะพิมพ์ถามด้วยความเป็นห่วง

FRUNG FRUNG >> แล้ว... แกกับเขามีอะไรกันหรือเปล่า

ฮารุอ่านข้อความของฉัน แล้วเธอก็หายไปครึ่งหนึ่ง ฉันว่าัยนี้กำลังตอบข้อความคนอื่นอยู่ด้วยแน่ๆ แต่ไม่นานนักเธอก็ตอบฉัน

CUTE HARU >> จำได้กลางๆ ว่าจูบกัน แต่ไม่น่าจะถึงกับมีอะไรกันหรอก เพราะฉันไม่ได้รู้สึกผิดปกติอะไร ถ้ามีอะไรกันฉันก็ต้องรู้สึกอะไรบ้างสิ อีกอย่างตอนตื่นมาถึงเสื้อผ้าจะดูไม่ค่อยได้ แต่ก็ยังถือว่าใส่อยู่

ฉันโล่งอกนิดหน่อยที่เป็นแบบนี้ อย่างน้อยถ้าจะมีอะไรกับผู้ชายสักคน มันก็ควรจะรู้จักหรือคบหากันไปสักพักให้ฉันนิสัยใจคอกันโอเคก่อนแหละนะ

FRUNG FRUNG >> แล้วผู้ชายคนที่แกชอบ เขาเป็นใคร เป็นคนดีแน่หรือ

ฮารุอ่านข้อความที่ฉันถามไป เธอตอบกลับมาแทบจะทันที

CUTE HARU >> เรื่องนี้ฉันต้องถามแกมากกว่า

ถามฉัน?

ทำไมต้องถามฉัน ยัยเพื่อนคนนี้ทำให้ฉันงงนะ

FRUNG FRUNG >> แกหมายถึงอะไรวะ

พอฉันถามไปแบบนั้น ฮารุก็ตอบข้อความกลับมา เป็นประโยคเดียวที่ทำให้ฉัน
รู้สึกหายใจหายคอไม่คล่องแม้แต่นิดเดียว

CUTE HARU >> ผู้ชายที่ฉันพูดถึงคืออดีตเพื่อนสนิทแก แต่งคี่ไง

ฮารุ....

กับแต่งคี่เนี่ยนะ

ฉันเผลอกำโทรศัพท์ในมือแน่นด้วยความเจ็บใจ แต่งคี่ไม่พูดเรื่องของฮารุสักคำ
ทั้งๆ ที่เขาเองนั่นแหละตื่นมาบนเตียงเดียวกับเพื่อนของฉัน แถมยังมีหน้าเอาสายตา
จาบจ้วงมามองกัน แล้วยังใช้คำพูดทุเรศๆ กับฉันอีก!

เลว! เลวอย่างไรที่ตี ผู้ชายอย่างเขานี้มันเหลืออดเหลือทนจริงๆ

แล้วฉันที่รู้สันดานเขาดีจะทำยังไงดีละ ปล่อยให้ฮารุตัดสินใจ หรือเตือนว่าอย่า
ไปยุ่งกับคนอย่างแต่งคี่ดี!

THANK PART

Rrrrrrr

หลังจากฟังก์ค์กลับไปได้ไม่นาน โทรศัพท์ของผมหักดังขึ้นมาเหมือนว่าไอ้ซานมัน
รอจังหวะนี้อยู่ตลอด ผมเสยผมตัวเองขึ้นไปลวกๆ แล้วกดรับสาย

“ฮัลโหล”

(ไฉ่ สำเร็จไหม)

“ก็...” ผมเว้นจังหวะ

(ก็?) ไอ้ซานทวนคำพูดผม

“ไม่พลาดวะ” ผมพูดต่อ และได้ยินเสียงหัวเราะของไอชานดังสนั่น ไอศิรินเองก็ขำออกมาด้วย ถ้าให้ผมเดาพวกมันคงอยู่ด้วยกัน นี่ก็คงยังไม่แยกกันกลับมั้ง

(ฟรังค์ไม่ได้เป็นอะไรอะอะไรอะไอชานวะ ไอศิรินมันขับเร็วไปหน่อย)

สิ่งที่ไอชานพูดถึง ก็คือเหตุการณ์ที่ฟรังค์โดนรถเฉี่ยวจนจักรยานล้มเมื่อไม่กี่ปีมีเพื่อนผมเองแหละ ผมเป็นคนสั่งให้พวกมันทำ เพราะผมเห็นแล้วว่าฟรังค์กำลังจะออกจากบ้าน และพวกไอศิรินมันก็ดันอยู่แถวนั้นพอดี อะไรๆ ก็เลยง่ายไปซะหมด

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก แค่แผลถลอกนิดหน่อย” ผมอธิบายด้วยเสียงไร้อารมณ์ “มึงอย่าไปพลาดเอาชอตสำคัญก็แล้วกัน”

(เออน่า ร่วมหัวจมท้ายกันมาขนาดนี้แล้วนะไอ้แต่งค์ รับของมึง) ไอชานพูดแล้วหัวเราะเลวๆ ออกมาพร้อมๆ กับไอศิริน

“ขอบใจ” ผมตอบสั้นๆ

(เรามันชิวได้ใจอะ) ผมได้ยินไอศิรินพูด ผมก็เลยหัวเราะกับคำพูดของมัน

“มันก็เป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้วปะวะ”

สำหรับเกมนี้ ฟรังค์เป็นเหยื่อรายที่หนึ่งของผม

END THANK PART

วันต่อมา

@TAKSANA UNIVERSITY

“เลิกประชุมแล้วกลับก่อนโซใหม่ ค่อยออกมาเจอกัน สักก็โมงดีละ” ฉันทามยัยเปโซขึ้นตอนที่พวกเราเก็บของใส่กระเป๋าแล้วเตรียมจะเดินออกจากห้องประชุมในตึกคณะ ความจริงวันนี้ไม่มีเรียนหรอก เนื่องจากเป็นวันอาทิตย์ แต่ก็ยังต้องถ่อสังฆารมาที่มหาวิทยาลัยเพื่อคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษาเรื่องโจทย์ทีลิส เพราะว่าพวกเราเคยปี่สุดท้ายกันแล้ว

“สองทุ่ม... สองทุ่มที่ห้าง Paradise แล้วกันแก” เปโซว่า

“เออ เอางี้ก็ได้นะ” ฮารูว่า จะว่าไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อวานฉันกับฮารูก็ไม่ได้คุยกันต่ออีกเลย เพราะฉันยังไม่รู้ว่าควรบอกฮารูเรื่องแต่งค์ว่ายังไง วันนี้ฮารูเองก็คอยลอบมองฉัน เหมือนอยากหาโอกาสคุยกันสองต่อสอง เพราะเธอยังไม่ได้บอกเปโซเรื่องนี้

“งั้นก็แยกย้ายก่อนแล้วกัน สองทุ่มเจอกัน” เปโซตัดบท พวกเราเลยแยกย้ายกัน

ไปตามที่บอก ยังไงซะนี่ก็เพิ่งสามโมง กลับบ้านไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือนอนสักตื่น ก็ยังมีเวลาอยู่

วันนี้ฉันกับเปโซไม่ได้เอาจรมาที่เลยกลับแท็กซี่ แต่ที่ไม่ไปคันเดียวกันก็เพราะไปกันคนละทิศคนละทาง ยัยฮารุซึบรตมาก็จริง แต่ฉันไม่อยากจะคุยกับยัยนั่นเรื่องแด็งค์เลย ไม่ขอติดรถไปด้วย สุดท้ายฉันเลยต้องมายืนนั่งวรอแท็กซี่อยู่คนเดียว เปโซไปขึ้นรถคนละจุดกับที่ฉันขึ้นนั่นก็เพราะไม่ได้ไปทางเดียวกันนั่นแหละ ทางออกที่มหาวิทยาลัยฉันมันแยกได้เป็นหลายทางนะ

ปึ๊ง

เสียงบีบแตรรถดังขึ้นโกล้งๆ ทำให้ฉันสะดุ้งแล้วหันไปมอง ก่อนที่ฉันจะต้องกลอกตาอย่างเบื่อนายสุดพลังเมื่อเห็นว่ามันเป็นรถของใคร

แด็งค์

อีก

แล้ว!!!

ทำไมช่วงนี้ฉันถึงได้เจอเขาบ่อยนัก ทั้งๆ ที่ผ่านมาสามปีเขาทำเหมือนกับไม่เคยมีตัวตนอยู่บนโลก! พอลคิดได้ดังนั้นฉันก็ได้แต่ขี้เส้นผมของตัวเองด้วยความหงุดหงิดแล้วหันหลังเดินหนี แต่แด็งค์ก็คือแด็งค์ คนอย่างเขาถ้าอยากได้อะไรก็ต้องทำทุกอย่างให้เป็นไปอย่างที่เขาต้องการ โดยไม่จำเป็นต้องนึกถึงความรู้สึกของคนอื่น

เขาลงจากรถตัวเองมาโดยไม่ดับเครื่อง แถมยังก้าวไม่ก็ก้าวก็ถึงตัวฉันแล้ว กระชากแขนฉันไว้จุนร่างกายปลิวไปปะทะกับตัวเขา

ปึก!

“ทำไมต้องเป็นนายตลอดเลย!” ฉันโวยวายด้วยความรำคาญ “เลิกยุ่งุ่นวายกับฉันสักทีแล้วก็ไปทำเลวๆ ที่อื่นไป!”

“เลวหรือวะ? ยังเลยฝรั่งค์ ฉันยังไม่ได้ทำเลวจริงๆ รอก ลองฉันทำจริงแล้วเธอจะร้อง” แด็งค์ไม่ได้สะทกสะท้านกับคำตำ เขากระชากฉันให้กลับไปที่รถเขาอย่างง่ายดาย เปิดประตูฝั่งข้างคนขับออกแล้วยัดฉันให้เข้าไปนั่งในนั้น

“สวัสดีครับคนสวย”

เสียงทักดังขึ้นจากเบาะหลังทำให้ฉันรีบหันไปมอง แล้วเห็นว่า มีผู้ชายอีกสองคนนั่งอยู่ตรงนั้น...

‘ศิริน’ กับ ‘ชาน’ เพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกับแตงค้ เข้าใจเลือกคบเพื่อนจริงๆ เพราะเท่าที่ฉันได้ยินคนอื่นเขาล้อกันมา ดิกรี้ความเลวของศิรินกับชานไม่ต่างจากแตงค้เลย! คนที่หักฉันก็คือชานไป

“ยินดีมากที่มีเธอมาร่วมทาง” ศิรินพูดขึ้นบ้างแล้วส่งรอยยิ้มที่ไม่มีความจริงใจ อยู่สักหยดมาให้ฉัน

“ถ้ายิ้มให้ดูดีกว่านี่ไม่เป็นก็อย่ายิ้มเลย” ฉันแหวะเขาแล้วหันมาออกดอก

“ฝรั่งจะดำว่ามียิ้มแล้วหน้าอุบาทว์หรือเปล่าวะไอ้ศิริน” ชานเยาะเย้ยเพื่อนของเขาอย่างออกนอกหน้า

“ไม่เสือกดิ” ศิรินก็เลยสวนกลับ

ส่วนแตงค้ที่กำลังนั่งอยู่ที่ตำแหน่งคนขับก็เหยียบคันเร่งจนตัวรถกระชากออกไปทำเอาฉันคิดว่าเซฟตี้เบลท์มาคาดแทบไม่ทัน! ไปกับไอ้หมอนี่ฉันจะอยู่รอดปลอดภัยไหมเนี่ย!

“นี่นายจะพาฉันไปไหนเนี่ย!” ฉันหันไปถามแตงค้ ตอนแรกที่เขาลงไปลากฉันฉันก็คิดว่าเขาจะบังคับให้ฉันกลับบ้านพร้อมเขา แต่ดูจากที่มีเพื่อนเขาอยู่ด้วยตั้งสองคนฉันว่ามันคงไม่ใช่แค่นั้นแล้ว

“กินข้าว” เสียงเรียบนิ่งตอบ

“ฉันจะกลับบ้าน ไม่อยากไปกินข้าวกับนาย” ฉันทำเสียงเย็นชาใส่เขา

“เธอไม่อยากแต่ฉันอยาก” แตงค้ทำเสียงนิ่งๆ แล้วมองหน้าฉันแบบกวนๆ “ไม่เต็มใจก็ไม่ใช่เป็นไร บังคับใครนี่เรื่องถนัด”

ฉันเกลียดผู้ชายคนนี้จริงๆ!

“โหยยย ไอ้แตงค้ จะจิบเขาทั้งทีก็ทำให้มันดีๆ หน่อยดิ๊ว้า” ชานแซวขึ้นมาทำให้ฉันหันไปมองเพื่อนเขาด้วยสายตาตะลึง

“เออ มัวแต่ซั่วใส่แต่ยิวฝรั่งก็ไม่รักหรือมึง” ศิรินสมทบบ้าง แต่สีหน้าของเขาเหมือนกับคนที่กำลังทำเรื่องสนุกอยู่

“พูดบ้าอะไรของพวกนาย ใครจะจิบใคร!” ฉันขึ้นเสียงใส่เพื่อนแตงค้ เพราะไม่ชอบพวกเขาแล้วก็ไม่ชอบวิธีการที่พวกเขา กำลังทำอยู่ด้วย!

“ฉันนี่ไง จิบเธออยู่” แทนที่แตงค้จะปฏิเสธเขาก็กลับยอมรับออกมาอย่างหน้าด้านๆ จนฉันอ้าปากค้าง

“ทำไงไม่รู้อยู่ได้”

ใครสั่งใครสอนให้หมอนี้ทำสายตาเหยียดๆ ใส่ผู้หญิงที่บอกว่ากำลังจะจีบฉัน
เหรออ!!!

LOVE IS

กับดักรัก กลหัวใจ
By Chai_Hong

CHAPTER 3

เดินเกม

“ตลกมากไหมแต่งค์!” ฉันทะซอกเสียงถามเขา

“ตรงนี้มีใครซ่าใหม่ล่ะ” เขาทำเสียงยกย่อน “ก็ไม่มีซะใหม่”

“ฉันไม่เชื่อหรอก อย่ามาทำให้อยากจะทำอ้วกแถวนี้เลย!”

ทันทีที่ฉันพูดแบบนั้น ศรินกับชานก็ผิวปากเหมือนจะขงเรื่องที่ฉันกับแต่งค์กำลังเถียงกันอยู่ ฉันไม่ได้บ้าหรือประสาทนะ ฉันกับเขารู้จักกันมาตั้งนาน ถ้าเขาคิดจะชอบฉัน หรือถ้าเขาคิดจะชอบกับมันก็น่าจะเกิดขึ้นมานานแล้ว ไม่ใช่อยู่ๆ ก็จะมาจีบ มาเข้าหาฉันอะไรตอนนี่ บ้าหรือเปล่า

“พูดครั้งเดียว ไม่เข้าใจก็จบ” แต่งค์พูดประโยคเดิมๆ ประโยคที่เขา มักใช้ตัดบททุกๆ เรื่อง ปล่อยให้เหตุการณ์ชวนสงสัยเหลือเพียงปริศนา ฉันไม่ชอบ ฉันไม่เคยชอบการหักหลังของเขา เขาชอบชักใยคนอื่น ฉันเกลียดนิสัยแบบนี้ของเขา!

“จะล้อเล่นอะไรอีกแต่งค์ จะเล่นอะไรของนายอีก!”

“ฉันจะเล่นอะไรเธอไม่จำเป็นต้องรู้หรอกฝรั่ง” แต่งค์มองฉันนิ่งๆ อย่างไม่คิดจะให้คำตอบ “เธอรู้แค่ว่าฉันพูดกับเธอมันเรื่องจริงก็พอ”

“...”

“ต่อให้ฉันจะต่อแหกกับคนทั้งโลกนะเว้ย แต่ไม่ใช่กับเธอวะ”

สีหน้าของแต่งค์ตอนพูดประโยคนี้กับฉันมันทำให้ฉันรู้สึกสะอึก ไซ้ แต่งค์ทำสารพัดสิ่งกับฉัน เขาหักหลังฉัน เขาทำให้ฉันรู้สึกแย่กับด้านไม่ดีของเขาที่ฉันไปรับรู้มันเข้า เขาไม่ได้อยากให้ฉันรู้ แต่สิ่งที่ฉันต้องยอมรับคือ... แต่งค์ไม่โกหกฉันในเรื่องความรู้สึกนึกคิดของเขา แม้กระทั่งสิ่งเลวๆ ที่เขาทำ เขาก็ยังยืนยันว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เขาก็จะทำเหมือนเดิม

ฉันแม้ปากแน่นแล้วไม่หันไปมอง ไม่คิดจะพูดอะไรกับแต่งค์อีก ในรถก็เลยมีแต่

ความเงียบ ชานกับคิรินไม่พูดอะไรจนประสาทอีก เหมือนปล่อยให้มันเป็นเรื่องของ
แต่งกับฉันเท่านั้น ฉันเกือบคิดว่าเราจะเคลียร์กันเรื่องเมื่อสามปีก่อน แต่สุดท้ายก็ไม่มี
อะไรหลุดออกจากปากเขาและฉันอยู่ดี

ร้านอาหารที่แต่งค์พาฉันมาเป็นร้านอาหารริมน้ำที่บรรยากาศดีร้านหนึ่ง ฉัน
ได้ยินชานกับคิรินพูดกันว่าเขาเบื่อทานข้าวในห้าง เบื่อบรรยากาศอะไรแบบเดิมๆ ก็เลย
ชวนกันมาที่นี่ แล้วแต่งค์เป็นคนยังงี้ก็ได้อยู่แล้ว สรุปเลยขับรถมาที่นี่โดยไม่ได้วางแผน
ก่อน

ความจริงร้านนี้คนเยอะมาก แต่โชคดียังมีโต๊ะเหลือให้เราซึ่งมาแบบไม่ได้จอง
ก่อน

“รับอะไรดีคะ” พนักงานในร้านเดินเข้ามาต้อนรับฉัน ฉันไม่ได้มองไปในเมนู แต่
เลือกที่จะทอดสายตามองไปยังแม่น้ำที่ดูเหมือนจะสงบนิ่งใกล้ๆ นี่ทั้งๆ ที่มันดูนิ่งเหมือน
ไม่มีอะไร แต่ใครจะรู้ว่ามันจะลึกแค่ไหน หรือความจริงแล้วกระแสของมันจะแรงเท่า
ไหร่ ก็เหมือนกับแต่งค์...

ฉันไม่เคยรู้ความคิดของเขาเลยจริงๆ

พวกนั้นสั่งอาหารกัน แถมยังสั่งพวกเบียร์มาด้วย ก็ตามประสาผู้ชายนั่นแหละ
ฉันแสดงสีหน้าเหนื่อยหน่ายออกมาอย่างไม่ปิดบัง ก็ฉันไม่ได้อยากมานั่งอยู่ตรงนี้สัก
หน่อย

“ฟรังค์ เธอไม่อยากกินอะไรเลยเหรอ” ชานหันมาถามฉัน ซึ่งในระหว่างนั้นแต่งค์
กำลังเอาน้ำแข็งใส่แก้วแล้วรินน้ำเปล่าให้ฉัน เพราะเขารู้ว่าฉันไม่ค่อยดื่มเท่าไร โอเค
ว่าถ้าเที่ยวฉันก็ดื่ม แต่ฉันไม่ได้อยากจะดื่มในมืออาหารหรือร้านอาหารที่กินเป็นจริง
เป็นจัง

“ฉันไม่หิว!” ฉันตอบปัดๆ

“กูสั่งให้ไปหมดแล้ว” แต่งค์พูดขึ้นเสียงเรียบๆ สวนทางกับคำพูดของฉันเลย แล้ว
ฉันก็นึกอะไรออกตอนนั้นพอดี

“ที่นี้ถ้าจำไม่ผิดเขานั่นอาหารทะเลไม่ใช่เหรอ”

“ใช่ อาหารทะเลก็เด็ด เบียร์ก็ไม่อ้วนด้วยนะ สุดยอดเลย คราวที่แล้วฉันกับไอ้
คิรินมากินกันสองคน คราวนี้เลยชวนไอ้แต่งค์มาด้วยงี้” ชานเล่า

“นั่นแหละ นายมาที่นี่ทำไมล่ะแด็งค์”

“ทำไมจะมาไม่ได้ล่ะ” แด็งค์เลิกคิ้วนิดๆ

“กินอาหารทะเลไม่ได้ไม่ใช่หรอ” ฉันทถามเขา

“ก็มีอย่างอื่นไม่ใช่หรอ อย่างซีเรียสเลยนะ” แด็งค์เสยผมของเขาขึ้นไป ความจริงฉันทก็แปลกใจตัวเองนิดหน่อยที่ไม่ค่อยจะลืมรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของแด็งค์เท่าไรหรอก

“จ้ะไอ้พวก กุ้งเผา ปูเผา ต้มยำทะเล ข้าวผัดปูสารพัดทะเลจนทะเลจะเดือดของมึงเมื่อไหร่ก็สั่งให้ฝรั่งคัสนิชะ” คิรินโพล่งขึ้นมา ทำให้ฉันทซึ่งไม่ได้ฟังรายการอาหารที่แด็งค์สั่งไปถึงกับอึ้ง

“พวกมึงก็แดก” แด็งค์ตอบเสียงเรียบๆ

“หรอ” ซานลากเสียงยาว

“เพื่อพวกกูอ่าโนะ” คิรินสมบพ

บ้าจริงๆ!

ทำไมต้องมาทำให้รู้สึกแปลกๆ ด้วยเนี่ย ฉันทกับเขายังไม่ได้ตีกันสักหน่อย...

ฉันททำเป็นไม่สนใจแด็งค์กับเพื่อนเขา แล้วหันไปมองทิวทัศน์ด้านนอกร้านอาหารกับมันน่าสนใจกว่าการกระทำของแด็งค์ซะมากมาย แต่ความจริงฉันทก็ยังคิดเรื่องเก่าๆ อยู่ตลอด จนอาหารเริ่มทยอยมาเสิร์ฟ

ความจริงก็ไม่ได้หิวหรอกนะ แต่พอของชอบมาวางเรียงรายเต็มหน้าแบบนี้ ท้องก็ดันส่งเสียงร้องโครกครากขึ้นมาจนแด็งค์ที่นั่งอยู่ข้างๆ ได้ยิน เขามองหน้าฉันทแล้วก็ขำอยู่ในลำคอ ฉันทเลยเช็ดหน้าใส่

“หัวเราะอะไร!”

“หัวเราะคนไม่หิว”

แด็งค์เอาคำพูดของฉันทที่ทำหึงเมื่อก็มาย้อนฉันท ทำให้ฉันทรู้สึกหน้าร้อนๆ ด้วยความอายเลยยังไม่ยอมตักอะไร จนกระทั่งแด็งค์ตักปูขึ้นมาใส่จานเขาแล้วจัดการแกะฉันทเลยมองตามด้วยความไม่เข้าใจ

“นี่! กินไม่ได้แล้วยังจะกินอีกหรือไง!”

“ห้วงหรอ” แด็งค์ถามด้วยสีหน้าเฉยๆ แล้วแกะปูไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้มองฉันท

“ไม่ได้ห้วง อยากตายเร็วมันก็เรื่องของนะ...” ฉันทกำลังจะพูดต่อแต่คำพูดก็ชะงัก

เพราะแต่งค์เอาเนื้อปูที่แกะแล้วมาใส่จานฉัน

!!!

ฉันชะงักไปนิดหนึ่งแล้วมองหน้าเขา เขาก็เลยมองกลับมา

“เธอแกะไม่เป็น ถ้าฉันไม่แกะให้แล้วเธอจะกินยังไง”

“ก็ไม่กินก็ได้ไง” ฉันบอก แต่เสียงก็อ่อนลงเยอะ เพราะเมื่อเข้าไปพูดกับเขาซะแรง แต่งค์ไม่พูดอะไรแล้วแกะปูให้ฉันต่อ ฉันเห็นมือเขาแดงๆ ด้วย ก็แต่งค์เขาแพ้อะไรพวกนี้

“นี่ ไม่ต้องทำให้แล้ว เดี่ยวแพ้ยอะ” ฉันพูดด้วยความกังวล

“ห้วงเธอ” คำถามเดิมมาอีกครั้ง และครั้งนี้เขาก็ทำเหมือนรอฟังคำตอบอยู่

“ห้วง... มั่ง”

พูดจบฉันก็รีบกัดริมฝีปากตัวเอง แล้วเบือนหน้าไปทางอื่น แต่งค์เลยเอาแขนเขามาชนไหล่ฉัน ฉันก็เลยต้องหันไปมอง

“ฉันก็หวังว่าเธอจะไม่ได้กิน กินไปหอะ แค่นี้ฉันไม่ตายหรอก”

บางที่ฉันก็รู้สึกแปลกๆ กับความใส่ใจที่แต่งค์มีให้ฉัน หลายๆ อย่างที่เขายอมทำส่วนหนึ่งมันทำให้ใจฉันอ่อนโยบ แต่อีกส่วนหนึ่ง... มันก็ทำให้ฉันระแวงว่าเขาจะมีแผนการอะไรในใจหรือเปล่า

ฉันเหลือบมองปลายนิ้วที่เริ่มขึ้นผื่นแดงของเขา...

ถ้ามันเป็นแผนการ มันก็แนบเนียนมากเกินไปจริงๆ

แต่งค์แวะมาส่งฉันที่บ้าน แต่ว่าเขาไม่ได้นอนที่นี้เพราะบอกว่าจะนัดกับพวกชานไปทำงานกันต่อที่คอนโดของเขา เราไม่ได้พูดอะไรกันมากนัก แต่ฉันยอมรับว่าสถานการณ์ระหว่างฉันกับเขาดีขึ้นมากกว่าเดิมนิดหน่อย การที่แต่งค์ทำดีกับฉันในวันนี้ มันทำให้ฉันสงบปากสงบคำลงไปเยอะ เขาทำให้ฉันแบบนั้นทุกๆ ที่มันไม่ใช่เรื่องจำเป็น ฉันเองก็ร้ายใส่เขาได้ไม่เต็มปากหรอก

หลังจากกลับมาถึงบ้านแล้วฉันก็อาบน้ำแต่งตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมจะออกไปข้างนอกอีก เพราะนัดกับพวกเปโซคูหนึ่งไว้ตอนสองทุ่ม นี่มันก็หกโมงแล้ว

ฉันนั่งมองตัวเองอยู่ที่โต๊ะหน้ากระจกหลังจากหิวเส้นผมที่ยาวจรดเอวของตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลึกๆ ที่แต่งค์เคยให้ฉันวางอยู่ตรงนั้น มันวางอยู่ตรงนั้นตั้งแต่วัน

ที่เขาไม่ยอมรับคืน

ฉันเคยพยายามแกะออกดูข้างในหลายครั้ง แต่มันแกะไม่ออก เหมือนมีปริศนาอยู่ข้างใน ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันคืออะไร แล้วก็เลิกพยายามจะแกะมันออกดูแล้ว บางทีฉันก็แอบรู้สึกไปว่าถ้าถึงเวลาฉันอาจจะได้เห็นความจริงที่อยู่在那นั้นก็ได้อ

@ห้อง Paradise

08.00 PM.

ฉันมาเียนรอเพื่อนอยู่ที่หน้าโรงหนังตอนประมาณสองทุ่มพอดี ซึ่งไม่นานนักก็ยัยเปโซก็เดินมา ไม่ได้มาคนเดียวนะ แต่เธอพาผู้หญิงอีกคนที่ฉันไม่รู้จักมาด้วย เป็นผู้หญิงที่หน้าโตนเดียวกับเธอเป๊ะ ตัวเล็กๆ สูงไม่น่าเกินร้อยห้าสิบห้าเซนติเมตร ผิวขาว ใบหน้าหมวยๆ จนตาแทบจะเป็นขีดเดียว ใบหน้ามีกระเหมือนคนอยู่เมืองหนาว แต่ถึงแบบนั้นแก้มก็แดงอย่างคนมีสุขภาพดี มองแวบแรกจะรู้สึกเฉยๆ แต่ถ้ามองนานๆ เธอเป็นผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่งเลยละ ฉันว่าผู้หญิงทุกคนมีเสน่ห์ในตัวของเธอ

“ฟรังค์! รอนานไหม” เปโซยิ้มให้ฉันจนตาหยี

“ไม่นาน เพิ่งมาเหมือนกัน แล้วนี่...” ฉันถามแล้วมองไปทางผู้หญิงข้างๆ เปโซพลางยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

“หมวยเล็ก น้องสาวฉันเอง”

“น้องแท้ๆ เลยหรอ”

“ไม่แท้เว้ย ญาติยะ ลูกพี่ลูกน้อง เพิ่งขึ้นปีหนึ่ง วันนี่ว่างๆ ไม่มีเรียนฉันเห็นอยู่บ้านเปื้อๆ เลยชวนมาด้วย แก่ไม่ถืออะนะ”

“ไม่ถือๆ”

“หมวยเล็ก นี่ฟรังค์ เพื่อนสนิทพี่เอง” เปโซแนะนำฉันให้หมวยเล็กรู้จัก เธอจึงยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“หวัดดีค่ะพี่ฟรังค์”

“หวัดดีค่ะ ไม่ต้องไหว้ก็ได้ รู้สึกแกล้งใจไม่รู้” ฉันพูดติดตลก

“ไม่หรอกค่า พี่ฟรังค์สวยจะตาย เห็นแล้วหมวยเล็กอยากจะลาตาย” หมวยเล็กว่าแล้วทำยิ้มแฉ่งๆ ใส่ฉัน

“เอาอีกแล้วยัยน้องบ้า! เป็นโรคอะไรหะ ชอบดูถูกตัวเอง แก่ก็มีดีของแกแหละ

น่า อย่าไปคิดมาก!” เปโซตบไหล่ผอมบางของหมวยเล็ก ฉันทึ่งพยักหน้าอย่างเห็นด้วย
“แล้วยัยฮารูล่ะ” เปโซหันมาถามฉันทัน

“ยังไม่มาเลย” ฉันทว่า

“เฮ้ มาแล้ว ยัยนี้ ตายยากจริงๆ กำลังพูดถึงก็เดินเซิดมานั่นแล้ว”

เปโซทอดอกแล้วพยักพืดหน้าไปยังฮารูที่กำลังเดินสวยๆ มาทางนี้ ใบหน้าใสๆ ของยัยนั่นแต่งแต้มเครื่องสำอางเพียงบางเบาเท่านั้น ขับผิวใสๆ และแก้มแดงเรื่อแบบธรรมชาติ ดูเน้นอวดผิวหน้าตัวเองเป็นสำคัญ แต่เสื้อผ้ายัยน้อยชิ้นเน้นความเซ็กซี่เหมือนเดิม

“แหม มัวแต่เลือกเสื้อผ้าหรือไงวะ มาช้ากว่าใครเขาเพื่อน!” เปโซแหวะฮารูจนฉันท้า

“แกหัดเสียบปากแบบฝรั่งค้มั่งได้ปะ แล้วนี่ใครอะ” ฮารูถามแล้วมองไปทางหมวยเล็ก

“น้องสาวฉัน ญาตินี่ะ”

“เธออ แกสวยกว่าเยอะเลย” ยัยฮารูไม่รู้นี่ก็อะไรอยู่ถึงได้พูดแบบนั้น ฉันทเลยตีแขนเธอดังเพียะ!

“ฮารู! ปากเสียนะแก”

“อะไรเล่ายัยฝรั่งค์ มาตีฉัน” ฮารูบ่นๆ แล้วเซิดริมฝีปากใส่ฉันทอย่างอนๆ

“ไม่เป็นไรหรือค่า หมวยเล็กชินแล้ว” น้องหมวยเล็กว่า เธอดูเฉยๆ ไม่ได้ติดใจหรือคิดโกรธอะไรฮารู

“เห็นมะ น้องเขาไม่ได้โกรธฉันซะหน่อย” ฮารูไหวไหล่อย่างไม่แคร์ตามประสาผู้หญิงเอาแต่ใจ

“พอๆ หยุดวุ่นวายกับน้องสาวฉัน ฉันทจะไปซื้อตัวหนังกับหมวยเล็ก ส่วนแกสองคนนะ โน่นเลย ซื้อป๊อปคอร์นกับไค้กมา” เปโซแบ่งหน้าที่เสร็จสรรพ

“โอเค ตามนั้น” ฉันทว่า

“ไปเถอะฝรั่งค์” ฮารูคว้าแขนฉันทแล้วลากให้เดินตามเธอไปที่ร้านขายป๊อปคอร์น ซึ่งเป็นเคาน์เตอร์อยู่บริเวณก่อนปากทางเข้าโรงหนัง

ฮารูสั่งป๊อปคอร์นชุดใหญ่ เอ่ยปากบอกว่าจะเลี้ยงแล้วก็ให้ฉันทช่วยเธอถือด้วย ฉันทได้แต่ถอนหายใจกับความบ้าพลังของยัยนี้ ในระหว่างที่พวกเรากำลังเดินกลับไป

รอบเปโซกับหมวยเล็กพร้อมกับข้าวของเต็มมือ ฮารุกิหันมามองฉัน

“ฝรั่งค์”

“หือ?” ฉันหันไปมองเพื่อนสนิท “ว่าไง”

“วันนั้นฉันถามแกเรื่องแต่งค์ ไม่เห็นแกตอบเลย”

ฉันค่อนข้างอึ้งไปนิดหน่อยที่จู่ๆ ฮารุกิถามฉันแบบนี้ ฉันเกือบลืมไปแล้วว่าแต่งค์เป็นผู้ชายที่ฮารุกิเล่าให้ฉันฟังว่าชอบ แต่ในท้ายที่สุดเมื่อฮารุกิพูดสะกิดใจฉันขึ้นมา ฉันก็จำเรื่องทุกอย่างที่เขาเล่าไว้ก่อนหน้านี้ได้

“แกจะให้ฉันตอบอะไรล่ะ” ฉันถามอย่างไม่เต็มเสียงนัก

“เขาเป็นผู้ชายแบบไหน เท่าที่แกรู้จักเขา แกว่าเขาโอเคไหม” ฮารุกิถามฉันค่อนข้างจริงจัง “ฉันว่าเขาหล่อนะ ที่สีบมาฐานะก็โอเค ฉันเองก็สนใจเขา ถ้าแกว่าเขาไม่แ่ย์ฉันก็อยากคิด”

แต่งค์นะเลวเลยล่ะ...

บอกตามตรงนะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงที่ดีหรอก ไม่ได้เป็นแม่พระที่พอแต่งค์พูดออกมาตรงๆ ว่าจะจีบฉัน บวกกับฉันและเขายังมีเรื่องคาราคาซังกันอยู่แล้วฉันจะทำใ้ๆ เหมือนไม่มีอะไรและสนับสนุนฮารุกิกับแต่งค์ เป็นไปไม่ได้ ฉันยอมรับตรงๆ ฉันก็

“ฉันขอไม่ยุ่งเรื่องนี้ดีกว่านะฮารุกิ ฉันพูดกับแกตรงๆ ฉันไม่โอเคที่จะให้คำปรึกษาแกในเรื่องของแต่งค์”

“ทำไมล่ะ หรือว่าแกกับเขามีซั่มติง” ฮารุกิมองหน้าฉันนิ่งๆ ฉันอ่านแววตาของเธอไม่ออก ไม่รู้เหมือนกันว่าเพื่อนคนนี้กำลังคิดอะไรอยู่...

ไม่รู้ด้วยว่าฮารุกิจะแรงจนถึงขนาดกล้าทะเลาะกับฉันเพื่อผู้ชายที่เธอหมายปองอยู่ไหม

“ฉันไม่อยากโกหกแกนะ” ฉันพูดตรงๆ

“หมายความว่าไง” ฮารุกิรีตามองฉัน

“ฉันยังสรุปไม่ได้เหมือนกันว่าฉันกับแต่งค์นะยังงัย เอาเป็นว่าความสัมพันธ์ลุ่มๆ ดอนๆ มีปัญหากันอยู่ ซึ่งถ้าแกอยากคิดกับเขา แกก็คิด ถ้าเขาชอบแก แกชอบกัน ฉันก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่ขอรับรอง อย่าให้ฉันเป็นแม่สื่อ หรือให้ฉันจีบแต่งค์ให้แก”

ฮารุกิมิหวานให้ฉัน

“ฉันไม่อยากแข่งกับแกนะฝรั่งค์”

“...”

“กลัวชนะ”

ฮารุหัวเราะคิก ฉันทนเลยกลอกตาไปมา รู้ทั้งรู้ว่าย้ายบ้านแค่พูดเล่นเท่านั้นแหละ ฉันทนก็เลยเอาแขนชนไหล่เธอเบาๆ

“เธอมันร้ายกาจ”

“ล้อเล่นน่า! เธอเป็นว่าเรื่องแต่งค์ ฉันทนจัดการเองก็ได้ ไม่ถามให้แก้ลำบากใจแล้ว เคนะ”

“เออ”

ฉันทนพยักหน้ารับ ฮารุเลยยิ้มให้ฉันทนอีกครั้ง

“ฉันทนว่าถ้าฉันทนกับแต่งค์เป็นแฟนกัน เราคงเข้ากันดีมากกว่าผู้ชายทุกคนที่ฉันทนเคยคบมา เพอร์เฟกต์ แก้วอะมะ”

ฉันทนไหวไหวโดยไม่ได้ตอบอะไร

เธอก็พูดได้... เธอไม่ได้รู้จักตัวตนของผู้ชายคนนั้นจริงๆ เหมือนกับฉันทนนี่

ตอนที่พวกเราดูหนังกันจบก็เป็นเวลาตีึกมากแล้ว เราทั้งสี่คนเดินออกมาจากหน้าโรงหนังเพื่อยืนคุยกันถึงเรื่องการเดินทางกลับ

“กลับกันยังไง ฉันทนไปส่งไหม” เปโซถาม

“เกรงใจแกอะ บ้านไปคนละทาง ฉันทนกลับแท็กซี่กับฮารุก็ได้ แกกับหมวยเล็กอะ รีบกลับเหอะ” ฉันทนบอกเพื่อน

“เอางั้นหรอ” เปโซถามย้ำ ดูกังวลมากกับการที่ฉันทนกับฮารุต้องกลับกันแค่สองคน

“เอาแบบนั้นแหละแก กลับกันสองคนไม่เป็นไรหรอ เดินออกจากซอยข้างหลังไปหน่อยเองเอง มีที่เรียกแท็กซี่” ฮารุพูดบ้าง

“งั้นก็โอเค”

เปโซตอบ ฉันทนเห็นเธอชะงักไปนิดหนึ่งก่อนจะเอาโทรศัพท์ที่อยู่ในกระเป๋าจริงขึ้นมา กดดู ฉันทนเห็นเปโซพิมพ์ข้อความใครสักคนอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นถึงได้รู้ว่าไม่ควรมาเขียนเล่นโทรศัพท์ตรงนี้เลยบอกกับพวกฉันทนให้แยกย้าย

“เออ งั้น โซคดีนะพวกแก”

“โอเค ไว้เจอกัน” ฉันกับฮารุโบกมือให้เปโซกับหมวยเล็ก ก่อนที่พวกเขาจะเดินแยกกันมาอีกทาง

ระหว่างที่ฉันกับฮารุเดินไปทางซอยด้านหลัง ฉันก็อดจะมองไปรอบๆ ด้วยความระวางไม่ได้

“นี่ ฮารุ”

“ว่าไง” ยัยฮารุหันมาตอบฉัน

“แกว่ามันไม่เปลี่ยวไปหรือ” ฉันยิ้มแห้งๆ “น่ากลัวอะ”

“โอ๊ยแก อย่าปอดแหก ซอยมันสั้นๆ เอง เดินไปไม่ถึงสี่สิบก้าวก็ถึงทางขึ้นแท็กซี่แล้ว ฉันก็เดินประจำเวลามาดูหนัง”

“กลางคืนเนี่ยนะ” ฉันทำหน้าเหวอใส่

“กลางวันเสีย! แต่กลางวันมันก็เดินได้เหมือนๆ กันนั่นแหละ”

ฮารุตอบบ๊วดๆ พวกเราเลยเดินไปตามทางเรื่อยๆ ตอนแรกก็ไม่มีอะไรหรอก ฉันพยายามไม่คิดอะไรมาก จนกระทั่งเดินมาถึงช่วงกลางซอยแล้วผ่านวัยรุ่นุ่นท่าทางแปลกๆ กลุ่มหนึ่งที่ยืนสูบบุหรี่หรืออยู่บริเวณใกล้ๆ กับมอเตอร์ไซค์ของตัวเอง พวกมันมีประมาณสามสี่คนได้ ฉันเดินหลบหน้าหลบตาพวกนั้นอย่างไม่คิดจะมอง ผิดกับฮารุที่เดินเซิดหน้าเหมือนไม่คิดจะกลัวอะไรทั้งนั้น

“เฮ้~ คนสวย กลับยังงี้ให้เขาไปส่งเปล่า” เสียงตะโกนดังมาจากด้านหลัง แต่พวกฉันไม่ตอบ หน้าซ้ำฉันยังรีบเร่งฝีเท้าขึ้นอีก

“แก รีบไปเหอะ” ฉันจูดข้อมือเพื่อน

“อย่าบ้าจี้น่าฟรังค์ ก็แค่พวกปากหมา แกกลัวหรือไง”

“ก็มันมีกันหลายคน”

“คนสวยครับ ให้พวกผมไปส่งเปล่า?” เสียงนั้นดังขึ้นใกล้ๆ จนฉันสะดุ้ง ไข้วพวกนั้นเดินตามเรามาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ฉันกอดแขนฮารุไว้แน่นด้วยความรู้สึกกลัว ฉันอาจจะปากกล้ากับพวกแต๊งค์ แต่ฉันรู้ว่าผู้ชายพวกนี้ไม่ใช่กลุ่มที่ฉันควรจะกล้าไปแฉกกับมันเลยสักนิด

“ถอยไปนะ! ไปเห่าไกลๆ ไป!” ฮารุมองจิกพวกนั้นแล้วตวาดกลับไม่ไว้หน้า ทำให้พวกมันฉิวปาวแซว

“โอ๊ย~ นอกจากจะสวยแล้วยังปากดีอีก แม่ของลูก!”

“นี่อย่าเพิ่งรีบกลับเลย ไปเที่ยวบ้านพี่ดีกว่า มีอะไรเด็ดๆ รอโดนน้องอยู่นะจ๊ะ” คำพูดหยาบโลนมาพร้อมกับมือหยาบกร้านที่คว้าแขนฉันกับฮารุเอาไว้ พวกฉันพยายามจับมือกันไว้แน่น ฮารุตะโกนด่าพวกนั้นลั่นไปหมด ส่วนฉันก็พยายามตะโกนขอความช่วยเหลือ

“ช่วยด้วยค่ะ!! ช่วยด้วย!!”

“ตะโกนไปก็เท่านั้น แถวนี้นอกจากพวกเธอมาเดินช้อปปิ้งแล้วก็ไม่มีใครหรอก!” ใช้พวกนั้นพยายามจะลากฉันกับฮารุไปให้ได้ แต่เราสองคนก็อึดไว้สุดแรง จนกระทั่งมีรถยุโรปคันหนึ่งกำลังแล่นมาทางนี้ด้วยความเร็วสูงและบีบแตรไล่ตั้งแต่ไกลๆ

ป็นนนนนนนนนนน

“เฮ้ยๆๆ อะไรวะ!!”

ใช้พวกนั้นกระโดดหลบเมื่อรถคันนั้นปาดมาทางนี้และทำเหมือนจะชนเข้าให้ “ปล่อยเหอะมึง ไปก่อน ไม่คุ้ม” หนึ่งในกลุ่มนั้นเตือน จากนั้นพวกมันก็ปล่อยฉันกับฮารุแล้วกลับไปขี่มอเตอร์ไซด์ของตัวเองแล้วขับออกไปจากที่นี่ ฉันกับฮารุเลยได้แต่ยืนจับแขนตัวเองที่ทั้งเจ็บและช้ำเป็นรอยมือ

“ไอ้พวกสวะเฮ้ย!!” ฮารุตะโกนด้วยความโกรธจัด ส่วนรถยนต์คันที่บีบแตรช่วยเราไว้พอดีก็ชะลอจอดใกล้ๆ กับบริเวณที่ฉันกับฮารุยืนอยู่ ประตูรถฝั่งคนขับเปิดออกแล้วผู้ชายที่พวกฉันคุ้นหน้ากันดีก็ลงมาจากรถ

“แตงค์...” ฉันครางเรียกชื่อเขาด้วยความอึ้ง ส่วนฮารุนะ จากที่หน้าบึ้งก็ยิ้มออกมาทันที

“ฮีโร่ของฉันเป็นนายเองหรือ” ฮารุทักแตงค์ แต่แตงค์มองเธอนิ่งๆ แล้วเป็นออสายตามามองฉัน

“ทำไมมาอยู่แถวนี้มีดี?” เขาถาม

“แล้วนายล่ะ มาอยู่อะไรแถวนี้” ฉันถามกลับ

“ฉันใช้ชอยนี่ขับผ่านกลับคอนโดทุกวันอยู่แล้ว” แตงค์ดูหงุดหงิดนิดๆ “ผู้หญิงตัวเล็กๆ สองคนมาเดินในชอยเปลี่ยวๆ ตอนดึกๆ แบบนี้มันอันตรายแค่ไหนรู้ไหม!”

“ฉันก็แค่จะเดินไปขึ้นแท็กซี่ แล้วชอยมันก็ได้ยาวอะไร ใครจะไปรู้ว่าวันนี้จะมีเหตุการณ์แบบนี้ล่ะ” ฉันเถียงแตงค์ แต่ก็เถียงได้ไม่ค่อยเต็มเสียงนัก เพราะเห็นสายตาดูๆ นั้น แล้วเขาก็เป็นคนช่วยพวกฉันไว้ด้วย

“แต้ตังค์ นายจะไปส่งฉันที่บ้านใหม่” ฮารุกอดอกแล้วถามแต้ตังค์ยิ้มๆ เขามองหน้าฮารูนิ่งๆ

“ไปขึ้นรถซะ แล้วก็นั่งเงียบๆ ถ้าปากมากฉันจะไล่เธอลง”

“ทำเอ็นช่าไปได้” ฮารูว่าแต้ตังค์อย่างไม่จริงจังนัก จากนั้นเธอก็เดินไปเปิดประตูรถฝั่งที่นั่งข้างคนขับ

“ไปนั่งข้างหลังฮารู” เสียงเรียบๆ ของแต้ตังค์ดังขึ้น

“ตรงนี้ก็กว้าง ทำไมนั่งไม่ได้” ฮารูเลิกคิ้ว ฉันเองก็อึดอัดนิดหน่อย

“นั่นไม่ใช่ที่ของเธอ”

“...” ฮารูเงียบแล้วมองแต้ตังค์ราวกับจะทำทนาย

“ตรงไหนก็เหมือนกัน กั้นแหละน่า” ฉันพยายามแก้สถานการณ์ “นายอย่าทำใจแคบไปหน่อยเลย”

“ก็มันเป็นที่ของเธอนี่”

แต้ตังค์สวนมาหน้านิ่งๆ เล่นเอาฉันพูดไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่งเลย

LOVE IS

กับดักรัก กลหัวใจ
By Chal_Hong

CHAPTER 4

กลับไปเป็นเหมือนเดิม

เกิด ความเจ็บช้ำกับฮารุ ฉัน แล้วก็แต่งค์ด้วยความคาดหวังไม่ถึง ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าอะไรทำให้แต่งค์โพล่งมาแบบนั้นได้ ฉันอ่านสายตาฮารุไม่ออกเหมือนกัน ไม่รู้เลยว่าเธอกำลังรู้สึกยังไงอยู่

“นั่งตรงไหนก็เหมือนๆ กันแหละ นายคงกลัวฉันเมารถสินะ ฉันไม่เมารถเหมือนเมื่อก่อนแล้ว”

ฉันแก้มโกหก และนั่นทำให้แต่งค์ทำสีหน้าหงุดหงิดออกมาแทบจะทันที

“ทำไมเธอต้อง...” เขาทำเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างออกมา

“ไปเถอะฮารุ”

ฉันดึงแขนเพื่อนพร้อมกับเปิดประตูด้านหลังให้เธอ ฮารุขึ้นไปนั่งก่อนฉันก็เลยตามขึ้นไป เราสองคนนั่งด้านหลังด้วยกันเพื่อตัดปัญหา ฉันเข้าใจในความตรงไปตรงมาของแต่งค์ ไม่ลี ความหน้าด้าน แต่ความรู้สึกที่เขาโพล่งมามันกำลังจะทำให้ฉันกับเพื่อนมีปัญหากัน ผู้หญิงเป็นเพศที่มีปัญหาเยอะที่สุดยิ่งกว่าเพศไหนๆ ต่อให้ฮารุจะเอาแต่ทำหน้าที่เฉยๆ ในใจเธออาจจะกำลังคิดมากหรือโกรธก็ได้ ฉันไม่ชอบแบบนั้น

อีกอย่าง ฉันรับรู้เรื่องที่ฮารุบอกกับฉันก่อนหน้านี้ ฉันรับรู้ว่าเธอรู้สึกยังไงกับแต่งค์ และพวกเขาที่เคยจับกันมาก่อน ไม่ว่าจะแต่งค์จะพูดว่าเขาจะจีบฉัน หรือบ๊าบอะไรก็ตาม ฉันก็ไม่ควรแสดงอะไรต่อหน้าเพื่อนอยู่ดี มันจะเสียความรู้สึกกันเปล่าๆ...

อ้อ แต่ฉันก็ไม่ใช่แม่พระนะ ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ฉันไม่ได้ใส่ใจแต่งค์ก็เพราะฉันไม่เชื่อที่เขาบอก แต่ถ้าฉันเกิดรู้สึกอะไรกับแต่งค์ ฉันว่าฉันต้องทำให้ฮารุรู้สึกแย่นะ เพราะฉันก็คงพูดตรงๆ เหมือนตอนที่ฉันปฏิเสธจะช่วยเป็นแม่สื่อมันแหละ

ก็ฉันไม่ชอบโกหก พูดไปว่าไม่ชอบแต่งค์อย่างงั้นอย่างงี้ ออกตัวแรง ให้คำปรึกษาแล้วสุดท้ายก็ชอบซะเอง ฮารุน่าจะเกลียดฉันเป็นร้อยเท่า เพราะฉะนั้นฉันขอทำตัวไม่

รับรู้เรื่องพวกเขาดีกว่า

ระหว่างทางบรรยากาศบนรถเต็มไปด้วยความเงียบ ไม่มีใครพูดอะไรเลย แต่งค์ขับรถไปเฉยๆ ฮาร์เล่นโทรศัพท์ ส่วนฉันก็เอาแต่มองวิวข้างทาง จนกระทั่งแต่งค์พูดขึ้นท่าลลายความเงียบ

“ฮาร์ บ้านเธออยู่ไหน”

“ฉันต้องบอกด้วยเธอ ในเมื่อห้องฉันนายก็เคยไป” ฮาร์พูดด้วยน้ำเสียงธรรมดา แต่ทำให้ฉันรู้สึกสะเทือนใจแปลกๆ

“อย่ามัว ฉันไม่เคยไปห้องเธอ นั่นมันห้องเพื่อนเธอ”

“อ้าวเธอ จำผิดมั้ง” ฮาร์ไหวไหล่แบบไม่มีอะไร

“แล้วตกลงห้องเธออยู่ไหน” แต่งค์ถามอีก

“นายก็ไปส่งฟรังค์ก่อนค่อยไปส่งฉันก็ได้นะ นายอยู่คอนโด D ไม่ใช่เธอ ฉันอยู่คอนโด G ห่างกันไปนิดเดียวเอง”

ยอมรับว่าฉันไม่ได้ใส่ใจขนาดไม่เข้าใจว่าฮาร์กำลังรุกแต่งค์อยู่ โลกมันไปไกลแล้ว ผู้หญิงที่สวยและมั่นใจในตัวเองอย่างฮาร์จะกล้ารุกแต่งค์ก็ไม่แปลก เพราะเธอคงมั่นใจว่ามีดีพอที่จะทำให้แต่งค์สนใจเธอ

“วันนี้ฉันนอนที่บ้าน บ้านฉันกับฟรังค์อยู่ข้างกัน ฉันจะไปส่งเธอก่อน ถ้ายังเรื่องมากไม่ตอบ จะได้จุด แล้วใส่หัวลงไปซะ”

“แต่งค์!” ฉันปรามเขาหลังจากที่หมอนั้นพูดจาแยๆ ออกมา ถึงยังไงฮาร์ก็เป็นผู้หญิง เขาไม่ควรพูดจាក้าวร้าวแบบนั้นใส่เธอ ต่อให้แต่งค์จะไม่ได้ชอบฮาร์ การถนอมน้ำใจก็ไม่ใช่เรื่องผิดนี่

“แกไม่ต้องไปเตือนเขาหรอกฟรังค์ ฉันชอบแบบ SM” ฮาร์หันมาพูดกับฉัน วูบหนึ่งฉันเห็นแววตาที่ดูไม่พอใจของฮาร์ เธอมองเหมือนกับว่าฉันไปจู้จี้จ้านทั้งๆ ที่ไม่ควรทำให้ฉันรู้สึกแค้นใดๆ ไปเลย

ฉันกอดอกแล้วหันไปมองข้างทางเหมือนเดิม จะทำอะไรก็แล้วแต่ละกัน เดียวจะหาว่าฉันเสนอหน้าทำตัวเป็นคนดี

เชิญจับกันตามสบาย!

“วันนี้นายไม่นอนคอนโดก็ไม่ใช่ไร ไปส่งฉันก่อนก็ได้ คราวหน้านายจะได้รู้ว่าควรไปส่งฉันที่ไหน”

“ถ้าไม่มีพริ้งค์ อย่าหวังจะสะเออะได้นั่งรถฉัน”
แต้ตั้งค์พูดกับฮารุแรงมาก ทั้งๆ ที่น้ำเสียงเขายังนิ่งเฉยไว้แววตะคอกตวาด แต่
เชื่อเถอะ โดนด่าว่าสะเออะมันเจ็บไปถึงชั่วหัวใจ

“...”

คราวนี้ฉันเจียบ ไม่พูดอะไรอีกต่อไป ก็ฮารุบอกฉันเองว่าเธอชอบ แถมยังทำ
สายตาเหมือนฉันไป ‘สอด’ เรื่องของเธออีกต่างหาก เพื่อนก็เพื่อนเถอะ ต่อให้สนิทกัน
ขนาดไหนมาทำไมพอใจเวลาฉันช่วย ฉันก็ไม่คิดจะช่วยอีกเหมือนกัน บอกว่าชอบก็รับ
ไปสิ

ฮารุไม่พูดอะไรอีกเลยหลังจากเจอบริคตินั้นของแต้ตั้งค์เข้าไป แคมพอไปถึง
คอนโดก็คว่ำกระเป๋าก้าวฉับๆ ลงไปจากรถ ชอบคุณแต้ตั้งค์สักคำก็ไม่มี ไม่บอกลาฉัน
ด้วย

“ย้ายมานั่งนี่” แต้ตั้งค์สั่งหลังจากฮารุลงไปแล้ว

“ทำไมต้องย้าย นั่งนี้ได้”

“พูดครั้งเดียว” แต้ตั้งค์ทำเสียงเย็นๆ แล้วสบตากับฉันผ่านกระจกหน้ารถ ตอน
แรกฉันก็จะไม่ไป จนกระทั่งเขาไม่ขยับรถไปไหนเลย รถข้างหลังเลยบีบแตรไล่ แคมเปิด
กระจกดำอีกต่างหากเพราะแต้ตั้งค์จอดขวางทางที่เขาจะออก

“บ้าเอ๊ย!”

ฉันสบถแล้วลงจากรถก่อนจะย้ายไปนั่งที่นั่นข้างๆ แต้ตั้งค์ พอฉันปิดประตูแล้ว
คาดเซฟตี้เบลท์แล้วนั่นแหละ เขาถึงได้เคลื่อนรถออกไปซะที หมอนี่มันสุดๆ ไปเลย!
ฉันเปลี้ยมาก!

“กินอะไรหรือยัง” แต้ตั้งค์ถามฉัน

“ก็ป๊อปคอร์นในโรงหนัง”

“งั้นเปลี่ยนคำถาม หิวข้าวหรือเปล่า”

“ก็ไม่ได้หิว”

“ก็ไม่ต้องกิน”

“แต้ตั้งค์!” ฉันหันไปขึ้นเสียงใส่เขา หมอนี่ กวนอยู่ได้!

“ทำไม ก็ไหนบอกไม่หิว”

“เอออๆ ซ่างเหอะ”

ฉันไม่สนใจเขาแล้วหันหน้าไปทางอื่น แต่งค์เลยขับรถไปเรื่อยๆ โดยไม่ถามอะไร
ฉันอีก พอรถเงียบมากๆ ฉันก็เกิดอึดอัด อดไม่ได้ที่จะถามเขา

“ฉันถามจริง นายเป็นบ้าอะไรต้องพูดกับเพื่อนฉันแรงๆ ตลอด”

“หึ...” แต่งค์หัวเราะในลำคอแทนการตอบคำถามฉัน

“มีอะไรน่าขำหะ?”

“ถ้าฉันจะผสมสี ฉันก็อยากได้สีใหม่” แต่งค์พูดในสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ “ชีวิตฉันมัน
สีด้า ฉันอยากได้สีขาวมาเจือมากกว่าจะเอาสีด้าเหมือนๆ กันมาผสม เพราะมันไม่ได้
อะไร นอกจากสีมีดๆ สีเดิม”

“นายจะสื่อว่าฮารุไม่โอเคหรือไง” ฉันขมวดคิ้ว แต่งค์เลยเหลือบมองฉันแวบหนึ่ง
แล้วพูดด้วยเสียงเย็นชา

“คนที่เหมือนกันเกินไป มันคบกันไม่ได้หรอก”

ฮารุเหมือนแต่งค์นั้นหรือ?

ฉันไม่เข้าใจ เขาหมายถึงอะไรกัน?

“เพราะฉะนั้น ไม่ต้องถามฉันเรื่องผู้หญิงคนนั้นอีก เข้าใจนะ”

พอแต่งค์ตัดบทมาแบบนี้ ฉันเองก็ได้แต่เงียบ ไม่รู้เหมือนกันว่าจะพูดอะไร พูด
ไปก็อาจจะไม่เข้าหู เดียวก็ทะเลาะกันอีก ยิ่งไงวันนี้เขาก็เป็นคนมาช่วยฉันไว้ ฉันไม่
อยากทำให้เสียบรรยากาศ

รถของแต่งค์มาจอดสนิทที่หน้ารั้วบ้านของฉันพอดี เขาเองก็ไม่ได้พูดอะไร แค่
หันมามองหน้าฉัน ฉันเลยหันไปพูดขอบคุณ

“ขอบใจที่มาส่งนะ”

ฉันกำลังจะเปิดประตูลงจากรถ แต่แต่งค์ดันรั้งข้อมือฉันไว้ ทำให้ฉันชะงักไปแล้ว
หันกลับไปมองหน้าเขา

“เดี๋ยว”

“มีอะไร”

“ฉันมีเรื่องสำคัญมากต้องบอกเธอ” สีหน้าแต่งค์ตอนนี้ที่มองฉันดูจริงจังเอา
มากๆ จนฉันเอง อดผลอเดาไปไม่ได้ว่าเขาจะพูดเรื่องอะไรออกมา

“เรื่องอะไร” ฉันกับแต่งค์สบตากัน เหมือนนานเหลือเกินที่พวกเราไม่ได้ทำแบบ

นั่น

ไม่รู้สิ พอมองเขานานๆ ความทรงจำหลายอย่างมันก็หวนกลับมาให้ฉันได้คิดว่าครั้งหนึ่งฉันกับเขาเคยสนิทกัน เคยผูกพันเคยไว้ใจกันมากแค่ไหน ถึงตอนนี้ทุกอย่างจะเหลือแต่ความว่างเปล่าก็เถอะ

“ถ้าฉันบอกเธอว่า... ฉันขอโทษในเรื่องทุกอย่างที่ผ่านมา บอกเธอว่าใช้สิ่งที่ฉันทำลงไปมันมีอย่างเดียวที่ทำให้ฉันเจ็บคือทำให้เธอเสียใจและเกลียดฉัน ฉันต้องการเธอ ฉันไม่มีเธอไม่ได้ เธอจะกลับมาไหม”

คำพูดตรงๆ ของแต่งค์ทำให้ฉันพูดไม่ออก ฉันไม่แน่ใจว่าเขาจะขอโทษฉันจริงๆ แบบนี้ มันเหมือนกับฉันรอคำๆ นี้อยู่ตลอด มันเหมือนกับเราผิดใจกับเพื่อนสนิทที่รักมากๆ และรอเวลาที่เข้าใจกัน แม้ว่าเรื่องที่แต่งค์ทำกับฉันมันจะหนักแค่ไหนก็ตาม

ฉันอยากจะร้องไห้

“ฮึก...” ฉันกัดริมฝีปากตัวเองแล้วก้มหน้า ไม่อยากจะมองหน้าเขาเลย “ทำไม... พูดซ้ำขนาดนี้วะ”

“...”

“นายรู้ไหม ฉันรอให้นายขอโทษฉันนานแค่ไหน ตั้งสามปี ฮือ...” ฉันสะอื้นออกมาเต็มแรงและพยายามเช็ดน้ำตา “นายรู้ไหมว่ามันเป็นยังไงที่ฉันต้องเสียนายไป ไม่มีใครเป็นเพื่อนที่ดีของฉันเหมือนกับนาย นายไม่เคยอิจฉาฉัน นายไม่เคยนิทาฉันลับหลัง นายไม่เคยปล่อยให้ฉันต้องทนแบกรับอะไร แล้วทำไมนายถึงหายไปจากชีวิตฉันนานขนาดนั้น ทำไมต้องให้ฉันรอนานขนาดนี้”

“...”

“นอกจากนายจะเมินฉัน บางทีนายยังพูดจาแย่ๆ อีก นายคิดว่าฉันไม่มีความรู้สึกหรือไง” ฉันพูดกับเขาด้วยเสียงเจือสะอื้น ไม่ได้ตะคอกตวาดหรืออะไร แต่มันก็เต็มไปด้วยความรู้สึกล้นๆ

“ฉันขอโทษที่เคยปากไม่ดีใส่เธอ ความผิดฉันเอง พอ... ไม่ต้องร้องแล้ว” แต่งค์เอ้อมมือมาลูบที่หัวไหล่ฉันเบาๆ แต่ฉันก็ยังร้องไห้หนักกว่าเดิม จนเขาต้องพ่นลมหายใจออกมายาวๆ แล้วดึงฉันเข้าไปกอดไว้ ในวินาทีที่อยู่ในอ้อมกอดของเพื่อนที่ฉันเชื่อว่าจะครั้งหนึ่งฉันเคยไว้ใจเขามากที่สุด ฉันเลยสวมกอดตอบเขา ร้องไห้สะอื้นเต็มแรงลงกับอกกว้าง แต่งค์ลูบหลังฉันไปมาราวกับปลอบประโลม

“พอแล้วฝรั่งค์ พอแล้ว...”

ฉันได้ยินเขาพูดเข้าไปเข้ามาแบบนั้น เหมือนอยากให้ฉันหยุดร้องไห้ แม้เสียงแตงค้จะราบนิ่งแค่ไหนแต่มันก็เจ็บไปด้ว้ด้วยความเจ็บปวดที่แผงมาในนั้น ทำให้ฉันรู้ว่าเขาเองก็เจ็บไม่แพ้กัน ฉันไม่รู้่นะว่าถ้าเรากลับมาเป็นเพื่อนกันอีกแล้วฉันจะไว้ใจเขาได้เท่าเดิมหรือเปล้า ฉันรู้แค่ว่าในตอนนี้ความรู้สึกที่เคยหนักอึ้งอยู่ในใจของฉันมันหมดไปแล้ว ฉันไม่รู้สึกรู้สึ้อัดแบบที่ผ่านมามีอีกแล้ว

ฉันผละตัวเองออกมาจากอ้อมแขนแตงค้ แล้วปาดคราบน้ำตาบนหน้า แตงค้หัวเราะในลำคอแล้วเอ้อมมือมาเช็ดมันให้ฉัน

“ชี้้แย่วะ”

“ช่างฉันเหอะน่า!” ฉันแ้วดใส่เขาแบบอายๆ

“ห้วงนี้” เขาพูดนึ่งๆ เหมือนเดิม

“ขอบใจนะที่วันนี้มาอ่ะ” ฉันพูดถึงเรื่องวันนี้บ้าง แตงค้จับมือฉัน ประสานมือลงมาแล้วมองหน้า

“เธอรู้อ้ไหม”

“...”

“ฉันไม่มีวันปล่อยให้ใคร หรืออะไรมาทำร้ายเธอ” แววดตาของแตงค้ที่ทอดมองมาที่ฉัน มีแต่ความรู้สึกหลากหลายของเขาอยู่เต็มไปหมด

“ฉันหวังว่าคงไม่ใช่ว่านายจะเก็บไว้ทำร้ายเองหรอคนะ” ฉันพูดแล้วหัวเราะ ทั้งๆที่หัวเราะไม่ค่อยจะออกเท่าไรเลย

“ไม่รู้สึ ฉันก็ไม่ใช่คนดี ออกจะเลวด้ว้ชี้้”

“โกหกบ้างเถอะ” ฉันพูดเอ้อมๆ

“ไม่อยากรโกหกเธอ เชื้อเถอะ ฉันโกหกมามากพอแล้ว กับเธอฉันจะไม่”

ฉันไม่ค่อยเข้าใจที่แตงค้พูดเท่าไรนัก

“นายหมายความว่ายังงี้”

“ไปนอนเถอะ มันดีกแล้ว Good night” แตงค้ทำมือเหมือนชูสองนิ้วเพียงแต่นิ้วชี้กับนิ้วกลางติดกัน เขาแตะมันที่ริมฝีปากตัวเองจากนั้นก็เอามันมาแตะที่ริมฝีปากของฉัน

!!!

ฉันทำหน้าที่ไม่ถูกอยู่พักหนึ่ง แล้วพอตั้งหลักได้ ฉันก็เลยค่าเขา
“ไปละนะ ไร่บ้า!”

ฉันเปิดประตูลงจากรถแล้วรีบไขกุญแจเข้าบ้านตัวเองแทบจะทันที แต่งเครื่องจน
ฉันเข้าไปในตัวบ้านจริงๆ ไม่ใช่แค่เข้าไปในรั้วบ้าน เขาถึงได้ยอมขับรถเข้าไปจอดในรั้ว
ของตัวเอง หลังจากปิดประตูบ้านและล็อกเรียบร้อยแล้ว ฉันถึงได้เอามือทาบที่หน้าอก
ของตัวเอง

รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังเต้นผิดจังหวะ

THANK PART

ผมเปิดประตูห้องนอนตัวเองแล้วยืนพิงมันอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ริมฝีปากค่อยๆ คลี่
ยิ้มออกมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นยิ้มกว้าง ผมรู้สึกอยากจะหัวเราะในตอนนั้น และไม่
บ่อยนักที่มันจะเกิดขึ้น ไม่ค่อยมีอะไรทำให้คนอย่างผมหัวเราะได้ นอกจากเรื่องความ
ทุกข์ของคนอื่น

ผมเอาโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดโทรออก รออยู่สักพักอีกฝ่ายก็รับสาย

(ฮัลโล่ เฮียแต๊งค์ เป็นไงมั่ง)

“เฮีย สำเร็จ เดี่ยวจะโอนเงินให้ตามที่ตกลงกัน”

(เฮีย จะจ้างทั้งที่ จ้างให้ไปแสดงละครชุดผู้หญิง ทาบทให้ผมโคตรซั่วเลย) รูน
น้องที่ผมรู้จักแต่อยู่คนละมหาวิทยาลัยกันพูดมาตามสาย

ใช่แล้ว ผมจ้างไอ้พวกนี้ให้ไปที่นั่นเองแหละ ส่งรูปฝรั่งให้มันดู บอกให้มันรอ
จนกว่าเธอจะผ่านมาแล้วจัดการทำเหมือนจะฉุดเธอซะ ก็แค่แสดงละครนั่นแหละน่า
ไม่ได้ทำจริงหรอก

สงสัยล่ะสิว่าถ้าเกิดฝรั่งไม่เดินผ่านชอยนั่นล่ะ จะทำยังไง?

คิดเหรวาคอนอย่างผมจะไม่มีแผนบี ผมสำรวจทิศทางการรถกลับจากที่นั่นมาหมด
แล้ว ตั้งแต่ตอนที่รู้ว่าฝรั่งจะไปดูหนังรอบอะไร เมื่อไหร่ ที่ไหน ยังไง เพราะฉะนั้นจะ
กลับทางไหนก็เป็นไปตามแผนผมหมดนั่นแหละ คนอย่างผมอยากจะได้อะไร ก็ต้อง
ทำให้หลังล็อกจนได้ มันเป็นนิสัยของผมไปแล้ววะ เป็นมานานจนกลายเป็นสันดานที่แก้
ไม่หาย และไม่คิดจะแก้ด้วย

“เอาน่า ไม่ใช่เรื่องจริงสักหน่อย” ผมเสยผมตัวเองขึ้นไป “ฉันก็แค่อยากเป็นฮีโร่

เฉยๆ เอง”

(ไม่ปลื้มก็ต้องปลื้มแหละวะ)

รุ่นน้องผมว่า ซึ่งก็จริง ถึงฝรั่งเศสจะไม่ได้ปลื้มอะไรมากมาย แต่เธออ่อนลงเยอะก็เพราะคิดว่าผมเป็นคนช่วยเธอเอาไว้ไง พอผมฉวยโอกาสใช้จังหวะนี้ปรับความเข้าใจทุกอย่างก็เลยง่ายตายเป็นไปตามที่ผมต้องการ

“ขอบใจมากนะ ไว้มีอะไรให้ช่วยจะติดต่อไปใหม่”

(โอเคเสีย ยินดีเสมอ)

ผมตัดสายไปโดยไม่ได้พูดอะไรต่อ จากนั้นก็โยนโทรศัพท์ไว้บนเตียง เตรียมตัวจะถอดเสื้อผ้าไปอาบน้ำอุ่น หลังจากเจอเรื่องเหนื่อยๆ มาทั้งวัน

วิธีการที่ผมใช้สืบเรื่องฝรั่งเศสมันก็ง่ายนิดเดียว...

ผมตีสนิทเปโซ

โซ ตั้งแต่วันนั้นที่ผมไปส่งเธอที่มหาวิทยาลัย ผมก็แกล้งทำเป็นบังเอิญไปเจอเธออีกสองสามครั้ง คุยกันทักกันบ้าง จนได้ไลน์เธอมา ผมไม่ได้คุยกับเปโซในเชิงจีบ แต่คุยไว้เพื่อถามเรื่องฝรั่งเศส จนกระทั่งวันนี้ได้เรื่องมา ผมเลยอดจะย้อนกลับไปคิดถึงเหตุการณ์ที่ผมคุยกับเปโซไม่ได้ คงต้องขอบคุณความช่างเล่าของเธอ

ดิง!

เสียงโทรศัพท์ของผมดังขึ้น ตอนที่ผมกำลังนั่งเล่นเกมอยู่ในห้องนอนของตัวเอง ผมเลยหยิบมาดูปรากฏว่าเป็นเปโซที่ทักผมมา ผมก็เลยพิมพ์คุยกับเธอ เพราะไม่ได้มีอะไรทำเป็นพิเศษ บวกกับอยากหลอกถามเรื่องฝรั่งเศสแบบที่ทำมาตลอดด้วย

PEASO >> วันนี้เรียนเหนื่อยชะมัด

THANKYOU_ME >> เหมือนกัน

PEASO >> เลือกว่าซื้อที่ลิสหรือยัง

THANKYOU_ME >> ยัง เธอละ

PEASO >> 55555 คิดว่าคนอย่างฉันจะตื่นเต้นปะ ไม่หรอก วันนี้ยังนัดพวกไอ้ฝรั่งเศสไปดูหนังอยู่เลยยยย แกร

ดูหนึ่ง?

ผมเลิกคิ้วนิดๆ พลังกระตุกยิ้มบางๆ เมื่อคิดว่าบางทีวันนี้อาจจะมีอะไรสนุกๆ ให้ทำก็ได้

THANKYOU_ME >> เหรอ อยากดูเหมือนกัน ยังไม่มีเวลาเลย ไปที่ไหนกันอะ
PEASO >> ห้อง paradise อะ ไกลๆ ม.นี้แหละ รอบสองทุ่ม ฉันต้องช่วยพี่ทำ
บัญชีก่อนอะ โคตรเซ็งเลย แถมตอนนี้มีญาติมาอยู่ด้วยอีก ต้องพาไปด้วย

ผมแทบจะยิ้มออกมาเดี๋ยวนั้น จู๋ๆ แผนการก็หลังไหลเข้าในหัวไม่หยุด ผมจึง
พิมพ์ตอบข้อความกลับไป

THANKYOU_ME >> เหรอ หนึ่งเรื่องอะไร สบายลืมนั่งดี เผื่อจะอยากไปดู

จากนั้นเปโซก็เฝ้าที่เรื่องหนังยาวเหยียด ผมปล่อยให้เธอพิมพ์ข้อความไปเรื่อย
เพราะหลังจากได้ชื่อหนังมาผมก็กดออกจากแอปพลิเคชันไลน์ และเข้าไปยัง
แอปพลิเคชันโรงหนังที่เคยโหลดไว้ ผมรู้ว่าที่ห้อง Paradise โรงหนังเป็นของอะไร จาก
นั้นก็ เช็ครอบหนังที่เปโซบอก และดูว่าหนังจะเลิกฉายประมาณกี่โมง พอจะเวลาเสร็จ
สรรพ ผมก็โทรไปหารุ่นน้องของผมทันที

'เฮ้ย ฉันมีอะไรสนุกๆ ให้แกทำกันวะ ได้เงินนะ สนใจไหม'

สรุปแล้ว ฟรังค์ไม่รู้เลยว่าทั้งหมดที่ผมทำมันเป็นแผนการ เรื่องบังเอิญมันน่า
มีจริงซะที่ไหน ผมไม่เคยใช้ชอยนั้นซื้บกลับคอนโดสักหน่วย มีดจะตายซัก ผู้ชายก็ใช้
ว่าจะไม่เจออันตรายนะ พวกสืบแปดมงกุฎมีออกเยอะไป ไข่ที่ผมไปช่วยนั้นก็เพราะผม
เทียมกับพวกนั้นอยู่ตลอด พวกนั้นจะให้สัญญาณทันทีถ้าฟรังค์ปรากฏตัว ผมก็จะรู้
จังหวะเองว่าต้องทำยังไงต่อ

ยังงี้ก็ต้องขอบคุณยัยฮารุที่พาฟรังค์ไปออกชอยนั้นเลยเข้าทางผมพอดี เพราะ
บรรยากาศมันให้มากกว่าทางออกอื่น แต่อย่างที่บอก ไม่ว่าจะไปออกที่ไหน ผมก็คิด
แผนรองรับไว้หมดแล้ว ยังงี้ผมก็ต้องโผล่ไปเป็นฮีโร่ได้ทันเวลา

ตอนนี้ผมได้กลับเข้าไปในชีวิตฝรั่งเศสอีกครั้ง ซึ่งก็ดี อะไรๆ มันจะได้งายขึ้นไง

END THANK PART

ฉันตื่นขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวแล้วรีบออกไปเรียนเพราะวันนี้มีเรียนแต่เช้า ตอนฉันเดินออกมาจากในตึกบ้านแล้วกำลังปิดรั้วบ้านตัวเองอยู่ ก็ได้ยินเสียงบีบแตรเรียกทำให้ต้องหันไปมอง แล้วเห็นว่าเป็นรถของแตงค์ ฉันเลยเดินเข้าไปหา เขาจึงลดกระจกลง

“ไปด้วยกันดิ” แตงค์ทัก

“ก็ได้ รอแป๊บหนึ่ง ล็อกบ้านก่อน” ฉันตอบแล้วหันมาล็อกรั้วต่อ พอเสร็จก็รีบร้อยยี่สิบได้เดินไปเปิดประตูรถแล้วขึ้นไปนั่งข้างๆ คนขับ แตงค์มองกระจังแล้วทำหน้าหงุดหงิดนิดหน่อย

“ใส่ส้นๆ แบบนี้อีกแล้ว เป็นไรมากปะ?”

ซักสีหน้าใส่แต่เช้าเลย

“ก็กระจังยาวมันรุ่มร่ามฉันนี่” ฉันตอบตามความรู้สึกแล้วเอากะเป๋ามาปิดเพราะแตงค์มอง มันรู้สึกระคายคายนะ ต่อให้เขาไม่ได้มองด้วยสายตาที่นกระหายก็เหอะ

“รุ่มร่ามแต่มันไม่ทำให้คนอื่นมาจ้องเขาเธอ ซากี่ยาว ผิวก็ขาว ไม่คิดหรือไงว่ามันล่อสายตาเกินไป” แตงค์บ่นแล้วทำหน้าที่หงุดหงิด เขากะซากรถออกอย่างแรงจนฉันนี่คาดเซฟตี้เบลท์แทบไม่ทัน

“บ่นอย่างกับพ่อฉันเลยนะนาย เพลาๆ บ้างเถอะ”

“ไม่ได้บ่นมาสามปี ก็ขอเอาสักทีให้มันรู้เรื่อง ต่อไปห้ามใส่อีก” แตงค์ยื่นคำขาดชนิดที่ว่าพ่อฉันยังไม่ทน

“ตกลงหรือ?”

ฉันหันไปมองหน้าเขาแล้วทำหน้าที่ปวยใส่

“ใส่ความยาวที่อืดๆ นี่มันเท่าไรหว่า สิบสี่ถึงสิบหกไซ้ใหม่ เธอต้องใส่สิบแปด”

“เหนือเข้านิดเดียวเนี่ยนะแตงค์ ฉันไม่ใช่เด็กม.ปลายนะเว้ย!” ฉันบ่นเขาอย่างเหลืออด “ฉันโตแล้ว ดูแลตัวเองได้”

“งั้นฉันจะกลับมาอยู่บ้าน ไปรับไปส่งเธอทุกวัน จนกว่าเธอจะเลิกใส่ไอ้กระจังนั่นๆ เนี่ย ทนมานานแล้วนะเว้ย ให้คนอื่นมามองเขาอยู่ได้!”

ฉันอยากจะทำตาย นี่เพื่อนหรือพ่อ! พอบอกว่ายกโทษให้ไอ้คนสยเจ้าก็เจ้าการ

บ่นมากเรื่องการแต่งตัวของฉันก็กลับมาทันที สมัยตอนอยู่มัธยมก็ชอบบ่นเวลาฉันใส่กระโปรงสั้นไปเที่ยว ฉันเป็นผู้หญิง ใต้แต่งเนื้อแต่งตัวนี่มันเรื่องธรรมดาใหม่ ถึงบางอารมณ์จะไม่ได้อยากแต่งหน้า แต่ฉันก็ยังชอบแต่งตัวนะ

ผู้หญิงหลายๆ คนก็ต้องเป็น ที่รู้ว่าตัวเองหุ่นดีขาสวยเลยมั่นใจและอยากแต่งฉันก็เป็นผู้หญิงมั่นหน้าจำพวกนั้นแหละ และขอโทษ ไม่ได้มโนแจ่ม อดีตดาวมหาวิทยาลัยนั่นละคะ

ฉันเอาหูฟังมาใส่เพราะซีรี่ส์เพิ่งแต่งค์ป่น ทำให้เขาทำหน้าที่กจนขับริดถึงมหาวิทยาลัยกันเลยทีเดียว!

@TAKSANA UNIVERSITY

ฉันกับแต่งค์มาถึงที่มหาวิทยาลัยเร็วกว่าชั่วโมงเรียนเพราะรถไม่ติด ซึ่งก่อนลงจากรถ แต่งค์เอาเสื้อหนาวของเขาในรถมาส่งให้ฉัน

“อะไร” ฉันทำหน้าง

“ปิดขา” เขาพูดสั้นๆ

“แต่งค์ ไม่ขนาดนั้นไหม”

“จะเอาไปหรือจะให้จับถอด” แต่งค์ทำหน้าดูใส่ฉัน และจากแววตา เขาทำจริงฉันเลยรีบคว้าเสื้อหนาวนั้นมาแล้วมองเขาด้วยสายตาไม่พอใจ จากนั้นก็ก้าวฉับๆ ไปก่อนโดยไม่รอ ซึ่งไม่นานเขาก็เดินตามมา

“อีกตั้งชั่วโมงหนึ่ง กินข้าวก่อน” แต่งค์ตัดสินใจโดยไม่ถามฉันสักคำ

“ไม่หิวอะ”

“ไม่หิวก็ต้องกิน มา” เขาทำหน้ามีนบังคับฉันแล้วลากไปที่โรงอาหาร จนฉันได้แต่เสยผมยาวๆ ของตัวเองขึ้นไปแล้วขยี้มันด้วยความเซ็ง

บังคับๆ บังคับทุกเรื่อง!

ฉันถูกแต่งค์ลากมาที่โรงอาหาร เขาสั่งให้ฉันนั่งจองค์ที่แล้วก็ไปซื้อข้าวมาให้ระหว่างที่ฉันนั่งรอแต่งค์อยู่ เพื่อนอีกสองคนของแต่งค์ก็เดินเข้ามานั่งร่วมโต๊ะเฉยๆ

“สวัสดีครับว่าที่เมียไอ้แต่งค์” ขานทักฉันพร้อมรอยยิ้มกวนประสาท

“ไงฟรังค์” ศรินย์มมปากให้ฉันนินทา

“ปากเสียนะซาน ว่างๆ ก็ไปหาหมอฟันบ้างสิ ให้เขาผ่าหมาออกจากปาก” ฉัน

แยกเขี้ยวใส่ชานด้วยความหมั่นไส้

“ไม่เอาอะ กลัวไปแล้วจะได้ฟันหมอ” ชานทำหน้ากวนๆ ใส่ฉันไม่เลิก

“หมอผู้ชายอะนะ” ครินหันไปแห่เพื่อน

“งั้นกูฟันมึงก่อนไหม ซ้อมไว้” ชานหันมายิ้มว่าเล่นเอาครินตบหัวเขาเต็มแรง
ผัวะ!!

“เจ็บนะเว้ย!!”

ครินไม่สนใจอาการเจ็บของชาน เขาหันมามองทางฉันต่อ

“ไอ้แต่งค์ไปไหน”

“ไปซื้อข้าว ฉันไม่หิวสักหน่อย บอกว่าไม่กินๆ ก็บังคับมาอยู่ได้” ฉันถือโอกาสสบตงแต่งค์ให้ครินฟังซะเลย ซึ่งคนโดนบ่นก็เดินกลับมาพอดีพร้อมกับข้าวราดแกงสองจาน แต่งค์ขยับเลื่อนนักศึกษาด้วยความร้อน เหงื่อผุดซึมทั่วหน้าผากเขาจนฉันสงสัยสารก็เขาเป็นคนซี้ร้อนนี่

“เฮ้ย มาเร็ววะมึงอะ” ชานทักแต่งค์ แต่งค์เลยนั่งลงข้างๆ ฉัน

“ปากกว้างก็หาไรยัดเข้า ตอนเรียนจะได้ไม่ต้องบ่นหิว” แต่งค์พูดแค่นั้น ชานกับครินเลยแยกกันไปซื้อของกินบ้าง ไม่นานนัก สองคนนั้นก็กลับมา

“เออ ไอ้แต่งค์ เย็นนี้วันเกิดไอ้ลาวา ไปปะ” ครินพูดขึ้นระหว่างที่พวกเรานั่งกินข้าวกันอยู่

“ลาวาไหน” ฉันถาม เนื่องจากฉันไม่ได้สูงสิงกับแต่งค์นานเกินไป ก็เลยไม่รู้ว่าจะคบเพื่อนคนไหนยังงัยบ้างตอนนี้

“รุ่นน้อง” แต่งค์หันมาตอบ “เดือนนี้เทศปีนี้”

“อ้อ ที่หน้าตาดีๆ”

ฉันพอจะนึกออกแล้ว ‘ลาวา’ เป็นผู้ชายที่มีใบหน้าหล่อจัดคนหนึ่ง เรียกว่าเดินเข้ามาในมหาวิทยาลัยวันแรกรุ่นพี่ก็จ้องตัวให้ลงประกวดเดือนทันที ตอนแรกยัยฮารุกี้เล็งลาวานะ แต่รู้สึกว่าน้องเขาไม่สนใจเธอมั้ง ยัยฮารุกี้ไม่จีบใครก่อนหรอก แต่เธอมีวิธีที่จะทำให้ผู้ชายพวกนั้นสนใจ ถ้าพวกนั้นไม่ติดกับ ฮารุกี้จะเปลี่ยนคนเพราะเบื่อก มีแต่แต่งค์เนี่ยแหละที่ยัยนั้นรักเขาๆ

“โซ่ๆ ที่มีเพื่อนสนิทเป็นยัยซี้เห่ กระเต็มหน้าอะ ฮ่าๆ” ชานหัวเราะ ฉันขมวดคิ้วอย่างไม่ชอบใจ

“พูดถึงผู้หญิงให้มันดีๆ หน่อยได้ไหม ไม่สวยแล้วมันหนักสว่นไหนของนายหรือไง” ฉันทมองจิกเขา

“เออ ปากมึงอะ หมวยเล็กไดยินคงเสียใจแยะ แต่ถ้ากูเป็นหมวยเล็กนะ กูก็บปากมึงเลย” ศิรินพูดหนึ่งๆ ซึ่งฉันทแอบเห็นด้วย แต่เดี๋ยวนะ...

“หมวยเล็ก...” ฉันททำตาโต “เฮ้ย โลกกลมจัง หมวยเล็กเป็นลูกพี่ลูกน้องยายเปโซเพื่อนฉันทอะ”

“อ้อ ไม่น่าล่ะ หมวยเหมือนกัน แต่เปโซเอ๊กซึกว่าปะ” ชานออกความเห็น แถมทำเสียงซี้ดซ้าดน่าอุบาทว์มากๆ

“น่าเกลียด!” ฉันท่าชาน

“เปโซมีแฟนยัง” แต่นอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้าน เขายังจะถามอีก

“ถึงไม่มีฉันทก็ไม่แนะนำให้เพื่อนฉันทคบกับนายหรือก น้ำตาเซ็ดหัวเขา” ฉันทบ่ปากนิดๆ

“อย่ามัวแต่คุย กินด้วย” แต่งค์หันมาดุฉันท

“เพื่อนนายชวนฉันทคุยนะ” ฉันทเถียง เรื่องอะไรมาด่าฉันทคนเดียวล่ะ

“ไอ้ชาน หุบปาก” แต่งค์พูดหนึ่งๆ ทำเอาชานสับสนนิดหน่อย แล้วก็ไม่พูดอะไรอีกเหลือแต่ศิรินที่ถามแต่งค์เรื่องงานวันเกิดของลาวาซ่า

“ตกลงไปไหม ไอ้แต่งค์ กูจะได้โทรบอกมัน”

“ไปดิ” แต่งค์ว่า เขาหันมาชวนฉันท “ไปไหมฝรั่งค์”

“ไม่เอาอะ ฉันทไม่รู้จักน้องเขา” ฉันทปฏิเสธ

“แต่เรารู้จักยัยซี่เหร์...เฮ้ย ยัยหมวยเล็กไม่ใช่หรือ เธอก็ไปนั่งเป็นเพื่อนชวนแล้วคุยสิ มีแต่พวกผู้ชาย ยัยนั่นคงเหงาอะ”

ชานหันมาบอกฉันท ตอนแรกเขาจะเรียกหมวยเล็กว่ายัยซี่เหร์ แต่ก็เปลี่ยนคำพูดเพราะสายตาอาฆาตสุดพลังของฉันท ผู้ชายอย่างหมอนี้ไม่ควรได้แฟนหน้าตาดีหรือก

“ก็ดีนะ สาวๆ ที่มาชอบไอ้ลาวาก็ชอบแกล้งหมวยเล็ก มีเธอก็คดี” แต่งค์หันมาพูดกับฉันท

“เออๆ ไปก็ได้” ฉันทพยักหน้า

“สวยแสบอย่างฝรั่งค์โผล่ไป ผู้หญิงคนอื่นคงจืดเป็นน้ำเปล่า” ชานว่าแล้วหัวเราะ “ชวนฝรั่งค์ไปมึงไม่กลัวไอ้ลาวามันบึงฝรั่งค์หรือ”

ซานถามแต้ตังค์ แต้ตังค์เลยหัวเราะเยาะๆ โดยไม่ตอบ ส่วนศิรินก็หันไปดำซาน
“มีแต่มีงอะที่โง่ ระวังจะโดนไอ้ลาวาชกหน้ายุบ ไปลื้อหมวยเล็กเข้ามาๆ นะ”

“ทำไมวะ” ซานยังคงงอยู่ แต่ฉันรู้สึกตึงใจแปลกๆ นะ

“ลาวาชอบหมวยเล็ก ไอ้ฟาย กูกับแต้ตังค์มองห่างๆ ยังรู้ มีแต่มีงอะโง่ ไปลื้อหน้าตาคนที่มันชอบอยู่ได้ ทีนี้ก็หายโง่เนอะ”

ว่าแล้วเขียน!

ฉันยิ้มนิดๆ ผู้หญิงจะมีแฟน จะมีก็คือมี ไม่จำเป็นต้องสวยระดับนางฟ้าหรอก
เขาชอบก็คือเขาชอบแหละ ไขมันก็คือไขมัน ในความคิดฉันนะ

“อืมแล้วไขมันใหม่ เดี่ยวเอาจานไปเก็บให้” แต้ตังค์หันมาถามตอนที่ฉันรวบซ้อนแล้ว
ตีมน้ำอยู่

“ไม่ต้องๆ เดี่ยวเก็บเอง” ฉันจะดึงจานมาแต่เขาไม่ปล่อย

“รอนี้แหละ กระจิโงงก็สิ้น จะลูกๆ นิ่งๆ บ่อยทำไม เดี่ยวค่อยลูกตอนเดินออกไป
ทีเดียว” แต้ตังค์ว่าแล้วลูกเอาจานไปเก็บ ทำให้ศิรินกับซานแฉวงฉันกันใหญ่

“So sweet~” ซานว่า

“เมื่อไหร่จะตอบรับมันสักทีอะ อย่าปล่อยให้มันรอนานนักละ มันชอบเธอจริงนะ
เว้ย” ศิรินพูดแล้วมองหน้าฉัน

“พอเลย ฉันกับเขาเป็นแค่เพื่อนกัน ไม่ต้องมาซงเข้ม” ฉันเน้นเสียง

“เออ จะรอดู” ศิรินหัวเราะกึ่งเยาะ ฉันเลยเมินหน้าไปทางอื่นอย่างหัวเสีย แล้ว
ก็ต้องตกใจนิดหน่อยเมื่อเห็นว่าฮารุยืนอยู่หน้าร้านขายน้ำ เธอมองมาทางที่ฉันนั่งอยู่
ฉันทำหน้าไม่ถูกและกำลังจะยกมือเรียกเธอ แต่แต้ตังค์เดินกลับมาพอดี เขาวางมือบน
ไหล่ฉัน

“ไปเหอะ”

“อะ อื้อ”

ฉันตอบแต้ตังค์แล้วหันไปมองตรงที่ฮารุเคยยืน แต่เธอก็ไม่อยู่แล้ว ทำเอาฉันรู้สึก
แปลกๆ นิดหน่อย ไม่เห็นเดินมาทักฉันเลย ทั้งๆ ที่เธอก็น่าจะเห็นแล้วว่าฉันนั่งอยู่ตรง
นี้

หรือเพราะเห็นว่าฉันอยู่กับแต้ตังค์นะ?

LOVE IS

กับดักรัก กลหัวใจ
By Chal_Hong

CHAPTER 5

บอก (คนอื่น) เขา เราแค่เพื่อนกัน

ฉันขึ้นห้องเรียนมาพร้อมกับแตงเต๋ แต่เราแยกกันไปนั่งคนละที่ แตงเต๋ไปนั่งกับกลุ่มเพื่อนของเขา ส่วนฉันก็ไปนั่งกับกลุ่มเพื่อนของฉัน ฉันเห็นเปโซกับฮารูนั่งอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งฉันเลือกที่จะนั่งข้างเปโซ เพราะฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรอยู่หลังจากที่เจอฉันอยู่กับพวกแตงเต๋เมื่อเช้า ถ้าเธอเดินมาทักฉัน มันก็โอเคอยู่หรอก แต่เธอเลือกที่จะขึ้นห้องมาก่อนไง ฉันเลยไม่รู้ว่าจะคิดอะไรกันแน่

“ฮันแน่! ฉันเห็นนะว่าแกมากับใคร” เปโซแซวทันทีที่ฉันนั่งลง

“พูดอะไรของแก” ฉันทำเป็นไขสือ ไม่สนใจที่เพื่อนสนิทพูด

“ดีกันละเธอ”

เปโซดูจะอยากรู้ความเป็นมาเรื่องฉันกับแตงเต๋ เอาตรงๆ เมื่อแตงเต๋มาขอโทษฉันก็มีน้ำใจพอที่จะเลิกพูดเรื่อง ‘อดีต’ เพราะมันก็ผ่านมาสามปีแล้ว ตอนนี้ฉันเองก็ไม่ได้ใส่ใจแตงเต๋เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ถึงจะกลับมาคุยกันได้เหมือนเดิม ภายนอกเหมือนไม่มีอะไร แต่ในใจฉันก็ยังคิดเรื่องเก่าๆ บ้าง มันก็เหมือนแผลเป็นนั่นแหละ มันอาจจะไม่เจ็บแล้ว แต่ทุกครั้งที่เห็นก็ยังนึกถึง ว่าแผลเป็นนี้ได้มาเพราะอะไร ก็อยู่ที่ตัวแตงเต๋ว่าต่อจากนี้จะทำให้ฉันกลับไปเชื่อเขาได้มากแค่ไหน

“ก็ไม่เชิง ไม่ได้โกรธกันเรื่องเก่าๆ แล้วมากกว่า” ฉันตอบตามความรู้สึก

“ดีแล้วๆ แกเป็นเพื่อนกัน ฉันบอกแล้วว่าเดี่ยวแกก็กลับมาดีกันอีก” เปโซยิ้มว่าจนตากลายเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวทำให้ฉันยิ้มตาม

“อ๊ะ นี่ซีที มาซ้าก็เลยเก็บไว้ให้” ฮารูนี่ซีทีประจำวิชามาให้ฉันแล้วยิ้มให้นิดๆ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ได้มีแววตาโกรธเคืองหรือความรู้สึกอื่นอยู่ในดวงตาคู่นั้น แม้ว่าฉันจะงงจนปรับอารมณ์ตามเธอไม่ทัน แต่ฉันก็ไม่อยากทำตัวมีปัญหาอยู่คนเดียว ดังนั้นฉันจึงเลือกที่จะรับซีทีมา

“ขอบใจนะ” ฉันทิมนิดๆ

“เรื่องเล็ก” ฮารุตอบ

“เออ ว่าแต่แกหะฮารุ ที่บอกว่าเมื่อก่อนแต่งค์ไปส่งอะ พุดจริงหรือ” เปโซหันไปถามฮารุ ฉันทิมเลยเดาได้ว่าฮารุคงเล่าเรื่องเมื่อก่อนให้เปโซฟังหมดแล้ว

“ก็ใช่ ตามฝรั่งเศสดูดี ก็ไปด้วยกัน” ฮารุตอบ

“โหยยย ฮีไร่มากเลยอะ อย่างกับในละคร” เปโซกระดิกกระด้าเพื่อฝืนราวกับเรื่องนั้นเกิดขึ้นกับตัวเอง “เป็นฉันทิม ฉันทิมคงแทบละลายไปเลยอะแก”

“นั่นสินะ ปกติแกก็รู้ว่าฉันทิมไม่ชอบผู้ชายคนไหน แต่สำหรับแต่งค์ เขาต้องมาสยบอยู่แทบเท้าฉันทิมให้ได้” ฮารุขมขื่นไปที่ปลายเท้าของตัวเองประกอบคำพูดทำให้เปโซขำ แต่ฉันทิมกลับขำไม่ค่อยออกเท่าไร ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

“แกดูมันทำดีฝรั่งเศส ฮ่าๆ อย่างหลงตัวเอง” เปโซหันมาขำกับฉันทิม ฉันทิมก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ

“แล้วฉันทิมก็จะไม่ขอให้ใครมาช่วยฉันทิมหรอกนะ เพราะว่าฉันทิมจะทำให้เขาชอบฉันทิมเองให้ได้” ฮารุปรายตามองฉันทิมนิดๆ เหมือนกับจะแหวะเรื่องที่เธอเคยพูดเรื่องแต่งค์กับฉันทิมแล้วโดนฉันทิมปฏิเสธ ฉันทิมแทบจะหัวเราะในลำคอ อย่าทำน้ำเน่าแบบจะแย่งผู้ชายกับเพื่อนตรงนี้เลยหะ ฉันทิมอยากอ้วกจริงๆ นะ ฉันทิมดูเหมือนผู้หญิงที่จะยอมใครหรือไถ่ภายนอกฉันทิมอาจจะไม่หาเรื่องใครก่อน แต่ฉันทิมไม่โง่ขนาดให้ใครมาทำอยู่ฝ่ายเดียวหรอกนะ

“มันหน้าๆๆ” เปโซยังคงหัวเราะและล้อฮารุต่อไป โดยไม่ได้รับรู้ถึงบรรยากาศ ‘ประกาศตัวเป็นคู่แข่ง’ ที่ฮารุส่งมาถึงฉันทิม

บางทีฉันทิมก็คิดนะว่าที่ฉันทิมสนิทกับฮารุและรู้จักเธอนะ ฉันทิมอาจจะแค่คิดไปเองหรือเปล่า ฉันทิมจะไม่แน่ใจแล้วเหมือนกัน ความจริงแล้วเพื่อนสนิทฉันทิมจริงๆ คนเดียวคือเปโซ แต่ฮารุนะเคยอยู่กลุ่มเดียวกับ ‘เกียร์’ เพื่อนอีกคนในห้องมาก่อน ฉันทิมก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่รู้จากเพื่อนๆ ที่เขาล้อกันว่าเรื่องผู้ชายเข้ามา เกียร์กับฮารุเลยแตกกัน ฮารุก็เลยมาสนิทกับพวกฉันทิมเมื่อตอนปีสามนี้เอง แต่ฉันทิมกับเปโซสนิทกันมาตั้งแต่เข้าปีหนึ่งแล้วแหละ

“แล้วนี่ยังโง่ะ เธอจะเดินหน้าจับเข่าฉันทิมหรือ” เปโซถามฮารุ

“ใช่” ฮารุตอบด้วยเสียงจะฉันทิมมันอกมันใจแล้วหันมามองฉันทิม “ว่าไงฝรั่งเศส ใน

ฐานะที่เธอกับเขากลับไปสนิทกันในจังหวัดที่ฉันเพิ่งบอกเธอไปว่าชอบเขาพอดี เธอคิดว่าฉันกับแตงค့်เนี่ย พอเป็นไปได้ไหม”

แม้ว่าน่าเสียดายของฮารุและท่าทางของเธอจะดูอ่อนหวานและเป็นมิตรสักแค่ไหน แต่ฉันก็รู้สึกได้ถึงความประศดประชันที่แฝงมาในประโยคนั้น เธอทำให้ฉันสะอึกตรงคำว่า ‘กลับไปดีกันตอนที่เธอชอบแตงค့်พอดี’ มันเหมือนกับว่าพอฉันรู้ว่าเธอชอบ ฉันก็เลยจะแย่ง?

นี่ขนาดฉันไม่เคยแล้วว่าแตงค့်โพล่งมาว่าจะจีบฉันนะ (ถึงฉันจะไม่ได้คิดว่าแตงค့်จริงจังก็เถอะ) ฮารุยังเป็นขนาดนี้เลย ฉันชักไม่แน่ใจแล้วว่าไอ้เรื่องที่เธอเล่าว่าเกียรวิรายจนเธอต้องย้ายกลุ่มนะ หรือความจริงแล้วเป็นตัวเธอที่ร้ายจนเกียรวิรายไม่อยากจะทนกันแน่ ก็ดูเธอหาเรื่องฉันสิ ทำอย่างกับว่าเธอเป็นแฟนกับแตงค့်อยู่แล้วงั้นละ

ถ้าฉันเคยโกหกฮารุ ฉันจะไม่รู้สึกอะไรเลยนะที่โดนแหวะ แต่นี่ฉันเคยพูดตรงๆไปแล้วว่าความสัมพันธ์ของฉันกับแตงค့်มันคาราคาซังอยู่ ฉันก็ไม่รู้ว่ามันยังงัยกันแน่ นี่ขนาดฉันป้องกันตัวเองนะ ยังเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาได้เลย

“อันนี้มันก็อยู่ที่ตัวผู้ชายด้วยนะ เขาชอบคนไหนเขาก็คงตามคนนั้นมัน” ฉันพูดด้วยสีหน้านิ่งๆ แล้วมองฮารุตรงๆ ซึ่งคำพูดของฉันคงทำให้เธอช็อกมั้ง เลยหลบสายตาไป

“เธออ แก่คิดงั้นเธอ” ฮารุตอบฉันแค่นั้น

“ไม่ต้องไปถามยัยฝรั่งหรอกยะ! มันจะไปรู้อะไร เรื่องของแกกับแตงค့်ก็ต้องเป็นเรื่องของแกกับแตงค့်สิ ต้องถามตัวแกต่างหากว่าคิดว่ามันจะสำเร็จไหม” เป็โซพูดขึ้น ดูเหมือนเธอจะรับรู้แล้วว่าเมื่อกี้เป็นการแหวะกันของฉันกับฮารุ ซึ่งในฐานะคนกลาง เธอจึงกันฉันออกด้วยประโยคนี้ คงไม่อยากให้เรื่องแรง เพราะฉันไม่ใช่ผู้หญิงนี่มๆ นั่งยอมใคร

บอกตามตรงว่าฉันไม่ชอบ เป็นเพื่อนก็คือเป็นเพื่อน ถ้ามาแหวะกันฉันว่ามันไม่ใช่เพื่อนกันแล้วแหละ ยิ่งมาด่าๆ ฉันแบบนี้ ฉันไม่ใช่รูปปั้นนะจะได้ไม่รู้สึก แถมเรื่องมันก็ตั้งแต่เมื่อวานที่เธอทำเหมือนกับฉันไปสอดเรื่องเธอกับแตงค့်แล้วด้วย คิดเธอว่าฉันจะทนอยู่นิ่งๆ ทั้งที่ฉันไม่ได้ผิด และถ้ามาร้ายใส่ฉันเมื่อไหร่ ออย่าหวังนะว่าฉันจะกลับไปดีด้วยอีก จะมาบั่นหน้าทำไม เกลียดก็แสดงออกมาเลยว่าเกลียด มาบั่นหน้าใส่กันมันไม่ทุเรศไปหน่อยเธอ

ไม่อายุคนอื่นฉันก็ละอายตัวเอง ถ้าฉันต้องทำแบบนั้นนะ

“ก็รอดูแล้วกัน” ฮารุโหว่ไหล่ตอบเปโซแล้วมองฉันด้วยสายตาทำทนายนิติฯ จากนั้นก็หันไปสนใจกับซีทีเรียนต่อ ฉันเลยไม่ได้มองหน้าเธอแล้วหันกลับมาสนใจที่อาจารย์กำลังสอนอยู่หน้าห้องเหมือนกัน ตอนนั้นฉันว่าฉันอาจจะเข้าใจความรู้สึกของเกียร์แล้วไม่รู้เหมือนกันว่ากลุ่มฉันจะแตกด้วยหรือเปล่า ฉันยังไม่อยากคิดถึงขั้นนั้น

แต่เอาแบบไม่นำเน่า ความรู้สึกของฉันที่มองฮารุมันเปลี่ยนไปตั้งแต่ที่เธอตั้งหน้าตั้งตาแหวะฉันแล้วนั่นแหละ

“สำหรับวันนี้พอแค่นี้ะครับนักศึกษา แล้วก็ขอลืมที่ผมบอก พวกคุณต้องเข้าพบแอดไวเซอร์ (อาจารย์ที่ปรึกษา) ของพวกคุณตามกลุ่มที่จัดไว้ให้ อภิตยล์สองครั้ง และอัปเดตเสียงคำแนะนำของแอดไวเซอร์ไว้ แล้วนำมาถอดเทปส่งเป็นบันทึกการเข้าพบอาจารย์ด้วยนะครับ”

อาจารย์ผู้สอนเตือนเป็นครั้งสุดท้ายอย่างจริงจัง จากนั้นนักศึกษาก็ทยอยกันลุกเดินออกไปจากห้อง รวมทั้งฉันสามคนด้วย พอพวกเราเดินออกไปจากห้องแล้ว แด็งค์ คิรินและซานก็เดินตามกลุ่มของฉันมา โดยแด็งค์เอื้อมมือมาดึงแขนฉันไว้ตอนที่ฉันเดินคุยกับเปโซอยู่ด้านหน้าเขา

“หะ?” ฉันหันไปมองอย่างงงๆ

“ไปเลยไหม” เขาถาม

“จะไปไหนกันอะ” เปโซชะงักหน้ามาร่วมวงสนทนา

“ไปงานวันเกิดรุ่นน้องฉัน ลาวา” แด็งค์ตอบ ส่วนซานที่ติดใจว่าัยเปโซหุ่นเอ็กซ์ก็รีบเสนอหน้าพูดขึ้นมาอีกคน

“ไปด้วยกันไหม” สายตาดูเห็นออกมาก

“ไม่ว่างอะ ไม่อยากไปกับพวกหน้าหม้อ! เวลาคุยกับฉันมองหน้าด้วย นั่นมันนมย่ะ!” เปโซด่าซานทำให้คิรินและฉันหัวเราะ

สมน้ำหน้า โดนด่าซะบ้างก็ดี!

“เธอจะชวนฝรั่งไปไหนใหม่ล่ะ ฉันรอได้” แด็งค์หันไปถามเปโซ ดูสองคนนี้สนิทกันนะ

“ไม่ๆ เอาตัวยี่นี่ไปได้เลย ฉันมีธุระเหมือนกัน ไว้ค่อยเจอกัน”

“ไม่คิดจะชวนกันบ้างหรือไงแต๊งค์” ฮารุกอดดอกทามแต๊งค์แล้วส่งยิ้มกึ่งยียวนไปให้ ส่วนฉันไม่ได้พูดอะไร เพราะกลัวว่าเดี๋ยวจะเข้าตัวเองอีก

“นั่นดี ไม่ชวนฮารูไปละ” คิรินพูดนิ่งๆ กิ่งๆ แชว เพราะเหมือนจะรู้ว่าฮารูชอบแต๊งค์ ส่วนชานไม่ยกกะชวนฮารู ก็แน่ละ หมอนี่มองผู้หญิงแต่ที่หน้าอก แล้วถ้าเป็นเรื่องหน้าอก ยัยเปโซก็สะบึ้มสุดในพวกฉันทั้งสามคนแล้ว

“ถ้าอยากก็ชวนแล้ว ไม่ชวนก็แปลว่าไม่อยากไง” แต๊งค์พูดเสียงราบแล้วมองฮารูด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก

“มีหมายถึงอยากอะไรวะ กูคิดเลยนะเนี่ยยย” ชานพูดขึ้น ต่อจากนี้ฉันขอให้ฉายาเขาว่าชานสิบเก้าบวก หุดจาอะไรก็จะวกเข้าเรื่องได้สะตือตลอด!

“จะอยากอะไรก็ไม่ต้องอยากกับเธอทั้งนั้นแหละ” แต๊งค์ยังคงสกิดแรงต่อไป ฮารูเลยเดินเข้าไปเผชิญหน้ากับแต๊งค์

“ไม่ลองก่อนละ จะได้ว่าพอเอาเข้าจริงจะไม่อยากหรือยีนไม่อยู่กันแน่”

“ฮันน่อวรวว” ชานลากเสียงแซวยาวมาก แม้แต่คิรินที่ดูจะนิ่งกว่า ยังทำหน้าที่แบบเซอร์ไพรซ์มาก ก็ฮารูนี่เป็นผู้หญิงที่ดูสวยแบบคุณหนูๆ ถ้าดูแค่ภายนอก เทียบกันแล้วฉันยังดูแรงกว่าเธอตั้งหลายเท่า แต่ฉันกลับไม่เคยคิดที่จะทำทายผู้ชายแบบนี้หรอก เอาตรงๆ ฉันไม่กล้า

“หี...”

แต๊งค์หัวเราะในลำคอแล้วโน้มหน้าลงไปใกล้ฮารูจนจมูกเขาเกือบจะติดกับจมูกเธอ

“อย่างเธอนี้... ตี๋ผู้ชายมากี่คนแล้ววะ”

“...”

“รู้ไว้ด้วยนะ ฉันไม่เอาผู้หญิงกร้าน ไม่ชอบ”

“ไอแต๊งค์!!” ชานหันไปด่าเพื่อน เมื่อรู้สึกว่าเขาพูดแรงไป แต่ฉันก็รู้สึกนะ

“แต๊งค์ พอเหอะ มากไปมั้ง” ฉันเตือนเขา

ฮารูเสยผมขึ้นไปด้วยท่าทางนิ่งๆ เธอร้องเหอะในลำคอ ดูเสียหน้าเอามากๆ เปโซคงเห็นสถานการณ์ไม่ค่อยดี เลยเอนเตอร์เทนขึ้นมา

“งั้นฉันฝากเมาด้วยนะ แล้วก็เอายัยฝรั่งไปได้เลย พรุ่งนี้เจอกันที่มหาวิทยาลัยค่อยเอามาคืน อย่าลืมส่งเพื่อนฉันกลับบ้านอย่างปลอดภัยนะจ๊ะ”

เปโซยิ้มว่าให้แต่งค์ แต่งค์เลยเลิกสนใจฮารุแล้วหันมาพยักหน้า

“อือ ไว่เจอกัน”

เขาตอบ แล้วเขากับเปโซก็ยกมือขึ้นมาแท็กกันเบาๆ จากนั้นแต่งค์ก็จับข้อมือฉัน แล้วลากให้เดินผ่านฮารุไปเลย คิรินกับชานก็เดินตามมาด้วย แต่ฉันก็ไม่วายได้ยินเสียงชานแซวฮารุ

“ผู้หญิงอย่างเธอนี้เด็ดจริงไรจริง ฉันก็อยากยืนไม่อยู่เหมือนกัน เปลี่ยนใจจากแต่งค์เมื่อไหร่มาหาฉันได้ตลอดเวลานะครับผม!”

“ไปไกลๆ เลยไป!” ฮารุแหวัดใส่ ชานก็เลยหัวเราะชอบใจ ส่วนคิริน ฉันว่าสายตาที่เขามองฮารุมันดูดูถูกขึ้นเยอะเลย

ตอนที่พวกเราเดินมาไกลจากกลุ่มเพื่อนฉันแล้ว ฉันก็อดจะบ่นไม่ได้

“นี่ พวกนาย อย่าเพิ่งคิดว่าฮารุไม่ดีละ ยัยนั่นก็แคปากเก่งไปเรื่อย จริงๆ ไม่ได้มีอะไรหรอก เข้าใจที่ฉันพูดไหม” ฉันเอ่ยขึ้น

“เรื่องนี้ใช้คิรินมันรู้ดี ว่าใครร้ายไม่ร้าย ไซ่ปะวะเพื่อน” ชานหันไปกอดคอคิริน ทำให้ฉันมองเขางงๆ

“หมายถึงอะไร”

“ก็เรื่องเกียร์ ฉันรู้จักแฟนเก่าเกียร์ ตอนที่ยังคบกับเกียร์อยู่ก็เลยรู้เรื่องดราม่าที่เกิดขึ้นกับมัน เธอเองก็คงรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับฮารุแตกกันมั้ง” คิรินว่า

“ก็พอได้ยินมาบ้าง” ฉันพึมพำตอบ

“ระวังตัวไว้บ้าง ผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดา” แต่งค์หันมาพูดกับฉันด้วยสีหน้าจริงจัง

“เธอก็แค่ชอบนาย” ฉันพูดไปตามความรู้สึก

“เดือนก็ฟังเหอะ”

แต่งค์กับพวกคิรินไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าฮารุเป็นคนยังไงในสายตาของพวกเขา ทำให้ฉันได้แต่เงิบบอย่างไม่รู้จะพูดอะไรต่อ แม้ว่าฉันจะไม่เก่งเรื่องบ้านหน้า แต่เพื่อรักษาบรรยากาศของกลุ่ม ถ้าฮารุไม่ถึงกับวินหาเรื่องทะเลาะกับฉันอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว แค่มองใจนิดหน่อยบ้างตามประสาผู้หญิงที่หวงคนที่ชอบ ฉันก็จะทนต่อไปแล้วกัน

@คอนโด C

06.00 PM

ฉันกับพวกแต่งค์มาถึงคอนโดของลาวาตอนประมาณหกโมงเย็น ปาร์ตี้จะเริ่มตอนสองทุ่ม เลยกกลายเป็นว่าพวกฉันต้องมาช่วยเขาจัดงานกัน พวกผู้ชายส่วนใหญ่จะออกไปสรรหาเครื่องดื่มกันมา กั้วเหลือเกินว่าจะไม่ได้เมา ฉันกับหมวยเล็กเป็นผู้หญิงก็เลยช่วยเธอเตรียมเค้ก หมวยเล็กเป็นผู้หญิงที่เก่งจริงๆ แลละ เธอทำเค้กวันเกิดให้ลาวาเองด้วยนะ

“หมวยเล็ก ว่างๆ มาสอนพี่ทำมั่งสิ” ฉันว่า ฉันเป็นคนทำกับข้าวเก่งนะ แต่พวกเบเกอรี่นี่ยังไม่มีโอกาสได้ลองสักทีอะ อยากรองอยู่เหมือนกัน

“ได้สิ เอาไว้วันหลังพี่ฝรั่งเศสมาบ้านหมวยก็ได้ หรือจะให้หมวยไปหาพี่ฝรั่งเศสที่บ้านก็ได้” หมวยเล็กว่าขณะกำลังตกแต่งหน้าเค้กอย่างสวยงาม

“แล้วนี่ลาวารู้หรือเปล่าว่าทำอะไร” ฉันถามขณะที่เตรียมพวกขนมกับอาหารอย่างอื่นใส่จานขามไว้ก่อน พวกของกินเล่นนะ

“รู้ค่ะ หมวยเพิ่งบอกว่าไปเรียนทำเค้กมา เพราะว่าชอบทำขนม เขาก็เลยบอกมาให้ชิมกลางที่วันเกิดเขาเลย หมวยก็เลยบอกว่าจะทำให้”

หมวยเล็กหันมายิ้มให้ฉัน ทั้งที่ความจริงน้องไม่ได้เป็นคนสวยอะไรเลย แต่เธอกลับดูน่ารักน่าหลงมากๆ ถ้าได้อยู่ใกล้ๆ คงหลงรักในความสดใสได้ง่ายๆ ถ้าศิรินบอกว่าลาวาแอบชอบหมวยเล็ก ฉันก็ไม่แปลกใจ เธอเป็นผู้หญิงที่ดูอ่อนโยนมากๆ ในสายตาฉัน แถมยังดูจะมีน้ำใจมากด้วย

“สนิทกับลาวามานานหรือยัง” ฉันชวนหมวยเล็กคุย

“ก็รู้จักกันตอนเข้าปีหนึ่งคะ พอดีว่าหมวยเป็นคนร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง เข้าร่วมกิจกรรมก็เหนื่อยง่าย รุ่นพี่บางคนเลยแอนด์ให้เขาไม่ค่อยให้หมวยทำกิจกรรมหรือทำให้ไปนั่งรอในหอประชุม แล้วลาวาเขาประกวดเดือน เห็นหมวยนั่งคนเดียวกั้วเหงาหรือเปล่าไม่รู้ ก็เลยชวนคุย ตั้งแต่นั้นก็เลยสนิทกันคะ”

ตอนหมวยเล็กพูดถึงลาวา รอยยิ้มเธอดูปลื้มมากๆ ไม่น่าเธออาจจะแอบชอบลาวาเหมือนกันก็ได้ ฉันว่าคุณนี่น่ารักดีนะ

“ฝรั่งเศส” แต่งค์เปิดประตูเข้ามาในห้องครัวแล้วเรียกฉัน ชัดจังหวะตอนที่ฉันกำลังคุยกับหมวยเล็กพอดี

“ว่า?”

“มีกีตาร์ด้วย สักเพลงใหม่”

ฉันค่อยๆ คลี่ข้อมือออกมาจนเกือบจะเป็นยิ้มกว้าง นี่ฉันไม่ได้เล่นกีตาร์กับแต่งค์มานานแค่ไหนแล้วนะ

“เอาดี”

ฉันเป็นผู้หญิงที่มีงานอดิเรกเป็นการเล่นกีตาร์ อาจจะดูแมนไปหน่อย แต่ความจริงแล้วฉันเป็นคนชอบอะไรแบบนี้ สมัยอยู่ม.ปลายเวลามีล้อมวงนั่งร้องเพลงตอนพักเที่ยงอะไรแบบนี้ ฉันนี่แหละคนให้ทำนองละ ฉันเลยมีแต่เพื่อนผู้ชายซะส่วนใหญ่

นี่แล้วฉันยังซ้ำตัวเอง ผู้หญิงอะไรละ เทียงบู๊ไปเตะบอล

ฉันเดินออกไปจากห้องครัว สวนกับลาวาที่กำลังจะเดินเข้าไปพอดี แต่งค์เลยแนะนำฉันกับน้องให้รู้จักกันอย่างเป็นทางการ

“ฟรังค์ นี่ลาวา ลาวา นี่ฟรังค์” ร่างสูงแนะนำแบบง่ายๆ ลาวามองฉันแล้วพยักหน้าให้ จากนั้นก็หันไปมองแต่งค์

“สวยว่ะ แฟนเฮียหรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ แค่เพื่อนเฉยๆ” ฉันรีบแก้ความเข้าใจผิด แต่งค์เลยผลักรัศมีระฉันเบาๆ

“ไปร้อนตัวไกลๆ ปะ”

ฉันยกไหล่แล้วทำเป็นเดินไปหาพวกชานกับคิรินที่นั่งๆ กันอยู่กลางบ้าน กีตาร์ก็วางอยู่ใกล้ๆ พวกนั้น แต่งค์เองก็เดินตามฉันไป

“ได้ข่าวว่าเป็นมือโซโล่หรือ” คิรินทักยิ้มๆ

“ข่าวมั่วว่ะดิ พอเกาได้ ไปวัดไปวาได้มั้งเหอะ”

“งั้นสักเพลงสิครับ ฉันร้องเอง เธอมีหน้าที่เล่นก็เล่นไป” ชานว่า แล้วทำเป็นนั่งวอร์มเสียง ทำเอาฉันนี่กลอกตาแทบไม่ทัน แต่งค์ทรุดตัวนั่งลงข้างๆ ฉัน และเอาเสื้อหนาวเขาส่งให้ฉันเหมือนเดิม ฉันก็เลยเอามันมาปิดขาไว้

“โห้ โคตรหวงเลยนี่” ชานแซว

“หุบปาก” แต่งค์ตอบกลับสั้นๆ แค่นั้น

“เพลงไร รีเคิวสมาเลย”

ฉันนั่งเล่นกีตาร์อยู่กับพวกคิริน โดยมีชานนี่แหละเป็นเสียงหลักในการร้อง อาจจะมีคนอื่นคลอๆ ตามบ้าง แต่ก็เล็กน้อยมากๆ หมอนี่นะแหกปากดังที่สุด ซึ่งก็เฮฮากันไปตามเรื่องตามราว แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวจนจับคอร์ดผิด

บ่อยๆ ก็คงเป็นเพราะสายตาของแตงคี่ที่ลอบมองมา...

แววตาของเขามันทำให้ฉันรู้สึกวูบไหวแปลกๆ จริงๆ

ปาร์ตีวันเกิดลวาวเป็นอะไรที่พิสดารกว่าที่ฉันคิดไว้มาก เขาเป็นรุ่นน้องปีหนึ่งที่ยอดในหมู่วรุ่นพี่มากจริงๆ มีแต่รุ่นพี่ที่มาจากวันเกิดเขา อาจจะมากกว่ารุ่นเดียวกันซะอีก ฉันกับแตงคี่มักจะถูกคะยั้นคะยอให้ดื่ม ซึ่งเอาตามตรงฉันก็พยายามเลี่ยงอยู่ตลอด ตอนแรกนะไม่ทันเกมพวกซาน พอแก้วว่างปั๊บพวกนั้นก็คอยเติม ฉันก็เลยต้องคอยเติมได้กลางในแก้วตัวเองให้เต็มตลอด ไม่ให้พวกนั้นซงเหล้าเพิ่มให้ฉันได้อีก ไม่งั้นฉันมาตาย แต่นี้ก็ปวดหัวจะแย่

ที่แรกฉันก็หวั่นหวอยเล็กน้อย เพราะงานนี้มีผู้หญิงมากก็จริง แต่เป็นพวกตัวแม่มา เต๊าะลวาวกันทั้งนั้น ซึ่งพอรู้ว่าทางหมีน้อยมีลวาวคอยดูอยู่ ฉันเลยหมดหวัง กลับมาห่วงตัวเองดีกว่า ก็งานนี้นะมีคนมาเยอะจะตาย ขนาดกลุ่มแตงคี่ไม่เกี่ยวยังโดนขอเบอร์เลย ฉันแอบแปลกใจตัวเองนิดหน่อยด้วย ตอนแตงคี่โดนขอเบอร์ ฉันผลอทำหน้าไม่พอใจไปตั้งหลายครั้ง นึกแล้วก็สงสัยตัวเองว่าฉันทำแบบนั้นทำไมวะ แต่ก็หาคำตอบไม่ได้ สุดท้ายเลยได้แต่เลิกคิดไป

“เฮ้ย ฉันดื่มไม่ไหวแล้วนะ ขอตัวก่อนได้ไหม” ฉันพุงตัวเองให้ลุกขึ้น รู้สึกมีนหัวมากในตอนนี้

“พี่ฝรั่งมาแล้วหรือ” ลวาวเดินเข้ามาถามฉันด้วยท่าที่เป็นห่วง

“ก็นิดหน่อย” ฉันตอบ

“พวกกูยังไม่กลับนะเว้ย อยากกลับก็กลับไปก่อนเลย” พวกดิรินโบกมือไล่ฉันเมื่อแตงคี่ทำเหมือนจะยั้งขึ้น

“ไปพักผ่อนก่อนก็ได้นะเฮียถ้ายังไม่อยากกลับนะ” ลวาวบอกแตงคี่ แตงคี่ก็เลยพยักหน้า

“งั้นเดี๋ยวพาฝรั่งไปนั่งให้ส่วงเมาก่อนแล้วกัน นายดูแลหมีน้อยเหอะ ฉันจัดการเอง” แตงคี่ว่า

“โอเค”

ลวาวพยักหน้า เขาบอกทางไปห้องนอนเขา ฉันเลยถูกแตงคี่พุงให้เข้าไปในห้องนอนของลวาว ร่างสูงไปหาน้ำมาให้ฉันดื่ม เพราะการดื่มน้ำมากๆ มันช่วยให้หาย

มันได้ในขณะที่เราได้รับฤทธิ์แอลกอฮอล์เข้าไปเยอะๆ

“เป็นไงบ้าง” แต่งค์ถามหลังจากเห็นสีหน้าฉันไม่ค่อยดีเท่าไร

“ก็ไม่โอเคเท่าไร” ฉันตอบ

“ฉันนอนพักก่อนก็ได้ ไว้เธอตื่นมา ค่อยกลับ” เขาว่ามาแบบนั้น

“ฉันนายนั่งรอฉันตรงนี้นะ ห้ามออกไปไหน” เขาตรงๆ ฉันก็แอบกลัวแหละ ที่นี้ไม่ใช่ห้องฉัน ไม่ใช่ห้องเพื่อนสนิทด้วย ฉันรู้สึกกลัวว่าวันเดียวเองนะ จะไปรู้ได้ไงว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นยังไง ไหนจะคนอื่นมากมายหน้าหลายตาที่อยู่กันเต็มงานอีก

“ฉันจะไปไหนได้ไง พุดบ้าง”

แต่งค์พูดแค่นั้น ฉันเลยล้มตัวลงนอน แต่ก็แอบมองแต่งค์อยู่ตลอดว่าเขายังรอฉันอยู่หรือเปล่า พอรู้สึกง่วงมากๆ เข้า ก็ฝันตาตัวเองไม่ไหวเลยหลับไปนอนที่สุด

“ฟรังค์ ฟรังค์! ตื่นได้แล้วนะ!”

เสียงเรียกมาพร้อมกับแรงเขย่าที่มากพอจะทำให้ฉันหัวสั่นหัวโคลนได้ ทำให้ฉันลืมตาตื่นขึ้นมามากมาย ภาพที่เห็นคือแต่งค์นั่งอยู่บนเตียงเดียวกับที่ฉันนอนอยู่ เส้นผมของเขายุ่งเหยิงไม่เป็นทรงแม้แต่นิด ส่วนตัวฉันก็สภาพยับเยินดูไม่ได้ แถมพอฉันมองไปที่หน้าต่าง ดันเห็นแสงแดดลอดผ่านมู่ลี่เข้ามาทำให้ฉันอ้าปากค้าง!

“นะ นี่เช้าแล้วหรือ!”

“เออติ” แต่งค์เสยผมตัวเองลงๆ แล้วลงจากเตียง ฉันก้มมองตัวเองแล้วก็ต้องหน้าร้อนวูบ เห็นกระดุมถูกปลดออกตั้งหลายเม็ดจนเห็นบราเซียร์ข้างใน ทำให้ออดจะโวยวายใส่เขาไม่ได้

“นายทำอะไรฉันหรือเปล่า!”

“ถ้าฉันทำเธอคงไม่รู้สึกปกติขนาดนี้หรอกนะ” แต่งค์เหยียดริมฝีปาก “ปานนี้ นอนชมแล้ว”

“ทุเรศ!” ฉันคำเขา

“รีบไปอาบน้ำเลย เพราะเธอแหละ ปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น ฉันเองก็เหนื่อย ใช้อัศจรรย์กับไอ้ชานก็เมามากกับหมา สุดท้ายยไอ้ลาวามันเลยปล่อยให้นอนกันที่นี่” แต่งค์ว่า ทำให้ฉันรู้สึกผิดอยู่ในใจเลยทีเดียว

“แล้วลวาวไปนอนที่ไหน”

“ไม่รู้มัน เห็นบอกไปส่งหมวยเล็ก แล้วก็หายหัวไปเลย ไปด้วยกันมั้ง” แต่งค์ตอบ
แค่นั้น แล้วตอนนั้นเองศิรินก็เปิดประตูห้องนอนเข้ามา

“เฮ้ มึงอาบน้ำยัง วันนี้มีควิซตอนเก้าโมงนะเว้ย รีบๆ เข้า”

“โธ้ย! ตายแล้ว!!”

ฉันโวยวายแล้วรีบพุ่งลงจากเตียง ความรีบทำให้สะดุดผ้าห่มแล้วกลาเข้าไปใน
อ้อมแขนแต่งค์อย่างจัง ร่างสูงถอนหายใจแล้วขยี้เส้นผมฉันจนยุ่งเหยิง

“ระวังหน่อย”

“โทษที”

ฉันว่าแล้วพยายามดันตัวกลับมายืนตามปกติ “ทำไงดี ฉันไม่มีเสื้อผ้า”

“ไม่เป็นไร ฉันมีเสื้อนักศึกษาติดอยู่ในรถ เดี่ยวไปเอามาให้” แต่งค์ว่า

“แล้วจะไปโรงรถ” ฉันถามอีก

“เดี๋ยวยิ้มของพี่สาวใช้ลาว่าก็ได้ เห็นเคยมาค้าง ก็น่าจะมี” แต่งค์เสยผมที่ปรก
หน้าของเขาขึ้นไป “ไปอาบน้ำสักทีเหอะ ถามันนั่นถามนี่อยู่ได้”

“ว่าแต่ฉัน นายอย่าช้าละกัน!” ฉันกระแทกเสียงแล้วเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

วันนี้การแต่งตัวของฉันดูแปลกตามาก เสื้อนักศึกษาใหญ่ทะอะทะจนต้องพับ
แขน ก็แน่ล่ะ มันเป็นเสื้อแต่งค์นี่

“เสร็จหรือยัง!” แต่งค์เปิดประตูเข้ามาตามฉัน เพราะตอนนี้สามคนนั้นรอฉันอยู่
คนเดียว

“เร่งอยู่ได้ แป็บหนึ่งได้ไหม!!” ฉันกระแทกเสียงกลับ พร้อมกับเอาหัวสางผม
ยาวๆ ของตัวเอง ดันมาพันกันตอนนี้อีก! สางแรงๆ ก็เจ็บ

“แปดโมงครึ่งแล้วนะเว้ย!” แต่งค์มายืนบนอยู่ข้างหลังฉัน ฉันเลยสางผมเร็วๆ
ด้วยความหงุดหงิด

“โธ้ย! สายป่านนี้แล้วนะ ฉันยังไม่ได้ไปไหนเพราะนายคนเดียว!” ก็หรือไม่จริง
ถ้าเขาพยายามกับการปลุกฉันหน่อยนะ ก็ไม่ต้องมารีบๆ เร่งๆ อย่างตอนนี้หรอก

“มันสายเพราะเธอมัวแต่ยุ่งุ่นวายกับผมเธอไง” แต่งค์ทำหน้าที่หงุดหงิดเหมือน
อยากจะจับฉันโกนหัวอย่างนั้นแหละ

“ก็มันพันกันอะ นายไม่เคยผมยาวจะไปเข้าใจอะไร!”

“มานี่ เดี่ยวช่วย” เขาเอื้อมมือมาที่ผมของฉันทัวสายตามมาดร้ายจนฉันต้อง
โวยวาย

“กรี๊ด! ห้ามกระชากผมฉันทนะ!”

“เดี๋ยวจะถักเปียให้เว้ย ถักเปียให้นะ โอเคไหม!” แต่งค์กระแทกเสียงออกมาด้วยความ
หงุดหงิด แต่ฉันก็ยังไม่ยอมให้เขามาจับผมฉันทง่าย ๆ เกิดถือโอกาสกระชาก ฉันท
ไม่หันหน้าหายหรือไง!

“ไปก่อนเลยไป!” ฉันทบอกเขาด้วยความรำคาญ

“มานี่เลย ทำให้” มือหนากกระชากหวีไปจากมือฉันท “นั่งลง”

“ไม่นั่ง! เหาหวีคืนมา รีบมากก็ไปเลยไป”

“พูดครั้งเดียว ไม่เข้าใจก็จบเลยนะ”

สีหน้าแต่งค์ทำเหมือนจะจัดการฉันทให้ละคามือเดี่ยวนี้อ้าฉันทไม่นั่ง ฉันทเลยต้อง
นั่งลง ร่างสูงก็เลยเป็นคนหวีผมให้ฉันท ซึ่งไม่อยากจะเชื่อ เขาจัดการปัญหาผมพันกัน
ของผู้หญิงได้ราวกับเป็นช่างทำผมมืออาชีพ แถมยังถักเปียให้ฉันทอีกต่างหาก ไม่ใช่เปีย
ธรรมดานะ เปียสี่ชะด้วย! ฉันทยังถักเองไม่เป็นเลย!

“นายไปเรียนถักเปียแบบนี้มาจากไหนเนี่ย”

ฉันทถามแต่งค์ตอนพวกเราเสร็จธุระเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมของฉันทแล้วเดินเร็ว ๆ ไป
ขึ้นรถ

“ม.ต้น ตอนนั้นมีเพื่อนเป็นตุ๊ด มันสอนให้”

“ฮ่า ๆ เพื่อนนายน่ารักอะ แล้วไปบอกเขายังไงเขาถึงสอนให้” ฉันทถามด้วยความ
อยากรู้ แต่คำตอบของแต่งค์ทำให้ฉันทเอาแต่ก้มหน้าเงิบไม่ได้พูดอะไรกับเขากอีกเลย
ตลอดทางจนถึงมหาวิทยาลัย

“ก็บอกว่าจะเอาไว้ทำให้ผู้หญิงข้างบ้าน”

@TAKSANA UNIVERSITY

“ฝรั่งค์”

“...”

“ฝรั่งค์...”

“...”

“ยัยฝรั่งค์!!!”

“อะ อะไรของแก เปโซ ฉันตกใจนะเว้ย!”

ฉันสะดุ้งโหยงแล้วหันไปมองเพื่อนเมื่อจู่ๆ มันก็เรียกฉันชะงัดลั่น ตอนนี้อาจารย์ให้จับกลุ่มคุยเรื่องงานกันแล้ว จึงไม่ได้ยืนสอนอยู่หน้าห้อง

“ฉันถามแกเรื่องคอนเซ็ปต์บอร์ดตั้งนาน แกไม่ได้ยินหรือ” เปโซขมวดคิ้วใส่ฉันเลยยิ้มแหยๆ ส่งให้เธอ

“โทษที่ฉันเหม่อไปหน่อย”

ก็คำพูดของแตงคันี่สิทำให้ฉันคิดมาก เอาไว้ทำให้ผู้หญิงข้างบ้านเนี่ยนะ? เขาทำให้ฉันนั่งคิดถึงคำพูดเขาทั้งวันจนลบมันแทบไม่ออก แม้ว่าฉันจะพยายามคิดเรื่องอื่นมากแค่ไหนก็ตาม

“เนี่ยๆ คอนเซ็ปต์บอร์ด จะเอายังไง แบบที่แกเขียนมามันไม่ตรง Target นะ เด็กมัธยมไม่มีทางชอบ ภูเขา ทะเล สายน้ำ ชอบดวง Got 7 เท่านั้นแหละ!! ไปคิดมาใหม่ละ!”

โอ๊ย อยากจะบ้าตาย! ทำไมฉันต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย ทั้งเรื่องทีลิส เรื่องผู้ชาย ปนกันไปหมด

อยากให้ช่วงนี้ผ่านไปเร็วๆ จัง!!

หลังจากเรียนคาบเช้าเสร็จ ฉันกับเพื่อนไปทานข้าวกันที่โรงอาหาร ระหว่างนั้นก็ด่วนจัดจันต้องกินไปคุยงานไป งานรัดตัวยิ่งกว่าดาราด

อ้อ ฉันกับฮารุไม่ได้แสดงท่าทีอะไรต่อกันมากนักหรอก ทำเป็นพูดคุยกันปกตินั่นแหละ ตอนแรกเตรียมใจอยู่ว่าจะโดนแหวะ แต่ดันไม่โดนอะไร ยัยนั่นทำเป็นไม่ได้รู้สึกอะไรกับเรื่องเมื่อวาน ฉันก็เลยปล่อยเวลออกไปเหมือนกัน

“พีฝรั่งค์”

เสียงทักดังขึ้นจากด้านหลังทำให้ฉันหันไปมอง แล้วก็ต้องยิ้มออกมา

“อ้าว แอมป์”

‘แอมป์’ เป็นรุ่นน้องผู้ชายที่ฉันค่อนข้างสนิท เขาเป็นเด็กปีหนึ่งที่มีความสามารถด้านการถ่ายภาพสูงมาก รู้สึกว่าตอนนี้จะทำงานพิเศษให้กับพวกนิตยสารเล่มด้วย

“หวัดดีครับเจ้าๆ”

แอมป์ยกมือไหว้เพื่อนสนิททั้งสองคนของฉัน ฮารุยี่มีรับนิดๆ ส่วนเปโซก็จีบปาก
จีบคอกลับ

“แหมๆ ไม่ต้องไหว้หรือ ไม่ได้แก่ขนาดนั้น!”

“ฮ่าๆ เคารพครับเคารพๆ” แอมป์หัวเราะ ฉันก็เลยถามเขา

“มาหาพี่มีอะไร หรือว่ามาทักเฉยๆ”

“อ้อพอดีผมมีเรื่องอยากให้คุณช่วยนิดหน่อย”

“ช่วย? ช่วยอะไรหรือ” ฉันถามอย่างไม่เข้าใจเท่าไร

“คือว่านิตยสารเล่มที่ผมถ่ายอยู่มันมีโปรเจกต์พิเศษนิดหน่อย ผมก็เลย... อยาก
ชวนพี่ฝรั่งเศสไปขึ้นปก พี่สนใจไหม”

อะ ขึ้นปกนิตยสารเนี่ยนะ!!!